KOMISJA
EUROPEJSKA

Strasburg, dnia 18.4.2023 r.
COM(2023) 228 final

2023/0115 (COD)

Wniosek

# DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

## zmieniająca dyrektywę 2014/49/UE w odniesieniu do zakresu ochrony depozytów, wykorzystywania środków z systemów gwarancji depozytów, współpracy transgranicznej i przejrzystości

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

# UZASADNIENIE

## 1. KONTEKST WNIOSKU

### • Przyczyny i cele wniosku

Proponowane zmiany dyrektywy 2014/49/UE[1] (dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów) stanowią element pakietu legislacyjnego dotyczącego zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI), obejmującego również zmiany dyrektywy 2014/59/UE[2] (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków lub dyrektywa BRRD) i rozporządzenia (UE) nr 806/2014[3] (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub rozporządzenie SRMR).

Unijne ramy zarządzania kryzysowego są ugruntowane, jednak poprzednie przypadki upadłości banków pokazały, że istnieje konieczność dokonania usprawnień. Celem reformy CMDI jest uzupełnienie celów ram zarządzania kryzysowego i zapewnienie spójniejszego podejścia do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby każdy bank znajdujący się w sytuacji kryzysowej mógł opuścić rynek w sposób uporządkowany, z jednoczesnym zachowaniem stabilności finansowej, pieniędzy podatników i zapewnieniem zaufania deponentów. W szczególności w przypadku mniejszych banków i banków średniej wielkości należy wzmocnić istniejące ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pod względem ich koncepcji, wdrażania i, co najważniejsze, zachęt do ich stosowania, tak aby można je było w sposób bardziej wiarygodny stosować do tych banków. Należy ponadto ulepszyć ramy ochrony deponentów, aby zapewnić spójne stosowanie przepisów i równe warunki działania, jednocześnie chroniąc stabilność finansową, zwiększając zaufanie deponentów i zapobiegając efektowi domina.

### Kontekst wniosku

W następstwie globalnego kryzysu finansowego i zadłużeniowego UE podjęła zdecydowane działania zgodnie z międzynarodowymi wezwaniami do przeprowadzenia reform, w celu stworzenia bezpieczniejszego sektora finansowego dla jednolitego rynku UE. Obejmowały one zapewnienie instrumentów i uprawnień do podjęcia stosownych działań w przypadku upadłości dowolnego banku w sposób uporządkowany przy jednoczesnym zachowaniu stabilności finansowej, finansów publicznych i ochrony deponentów. Unię bankową utworzono w 2014 r. i obecnie składa się ona z dwóch filarów: Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nadal jednak nie dokończono budowy unii bankowej i nie określono jej trzeciego filaru:

---

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

[2] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

[3] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS)[4]. Wniosek Komisji przyjęty 24 listopada 2015 r. w sprawie ustanowienia EDIS[5] nadal oczekuje na rozpatrzenie.

Unię bankową wspiera jednolity zbiór przepisów, który w odniesieniu do CMDI składa się z trzech aktów prawnych UE przyjętych w 2014 r.: dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, rozporządzenia SRMR oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów. W dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zdefiniowano uprawnienia, zasady i procedury dotyczące naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, w tym porozumienia dotyczące współpracy transgranicznej w celu przeciwdziałania transgranicznym upadłościom banków. Rozporządzeniem SRMR utworzono Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) oraz jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także zdefiniowano w nim uprawnienia, zasady i procedury dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów mających siedzibę w unii bankowej w kontekście jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów określono zasady korzystania ze środków systemu gwarantowania depozytów (SGD) i zapewniono ochronę deponentów. Dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów mają zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich, natomiast rozporządzenie SRMR ma zastosowanie w państwach członkowskich uczestniczących w unii bankowej.

Pakietem bankowym z 2019 r., znanym również jako „pakiet na rzecz ograniczenia ryzyka”, zmieniono dyrektywę w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, rozporządzenie SRMR, rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych (CRR[6]) i dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych (CRD[7]). Zmiany te obejmowały środki służące realizacji zobowiązań UE podjętych na forach międzynarodowych[8] oraz dotyczyły podjęcia dalszych kroków w kierunku dokończenia budowy unii bankowej poprzez zapewnienie wiarygodnych środków ograniczających ryzyko w celu zmniejszenia zagrożeń dla stabilności finansowej.

---

4 Ponadto nadal nie zawarto porozumienia w sprawie wiarygodnego i solidnego mechanizmu zapewniania płynności w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w unii bankowej zgodnie z normami ustanowionymi przez partnerów międzynarodowych.

5 COM(2015) 586 final.

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

7 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

8 Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i Rada Stabilności Finansowej. Rada Stabilności Finansowej (wersja zaktualizowana z 2014 r.), *„Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions”* [„Kluczowe atrybuty skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji finansowych”] i (2015), *„Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet”* [„Zasady w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania globalnych banków o znaczeniu systemowym objętych procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dokument określający podstawowe warunki dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”].

W listopadzie 2020 r. Eurogrupa uzgodniła utworzenie i wczesne wprowadzenie wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach Europejskiego Mechanizmu Stabilności (EMS)[9].

**Reforma zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI) oraz szersze implikacje dla unii bankowej**

Wraz z reformą CMDI urzeczywistniona unia bankowa, w tym jej trzeci filar – EDIS, zapewniłaby wyższy poziom ochrony finansowej i zaufania gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom w UE, zwiększyłaby zaufanie i wzmocniła stabilność finansową będące niezbędnymi warunkami wzrostu gospodarczego, dobrobytu i odporności w unii gospodarczej i walutowej oraz ogólnie w UE. Unia rynków kapitałowych stanowi uzupełnienie unii bankowej, ponieważ obie inicjatywy mają zasadnicze znaczenie dla finansowania dwojakiej transformacji (cyfrowej i ekologicznej), zwiększenia międzynarodowej roli euro oraz wzmocnienia otwartej strategicznej autonomii UE i jej konkurencyjności w zmieniającym się świecie, w szczególności w świetle istniejących obecnie trudnych warunków gospodarczych i geopolitycznych[10, 11].

W czerwcu 2022 r. Eurogrupa nie zgodziła się na bardziej kompleksowy plan prac w celu dokończenia budowy unii bankowej w drodze uwzględnienia EDIS. Eurogrupa zwróciła się natomiast do Komisji o przedstawienie bardziej ukierunkowanych wniosków ustawodawczych dotyczących reformy unijnych ram zarządzania bankami w sytuacji kryzysowej i krajowych systemów gwarantowania depozytów[12].

Jednocześnie w swoim sprawozdaniu w sprawie unii bankowej za rok 2021[13] Parlament Europejski również podkreślił znaczenie dokończenia budowy unii bankowej w drodze ustanowienia EDIS i poparł działania Komisji w zakresie przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie przeglądu CMDI. Chociaż Eurogrupa nie zatwierdziła wyraźnie EDIS, dzięki niemu reforma CMDI byłaby bardziej solidna i zapewniłaby synergię i przyrost wydajności dla sektora bankowego. Taki pakiet legislacyjny byłby częścią programu działań mającego na celu dokończenie budowy unii bankowej, jak podkreśliła w wytycznych politycznych przewodnicząca Ursula von der Leyen, w których przypomniała również o znaczeniu EDIS, oraz zgodnie z regularnym poparciem przywódców[14].

**Cele dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów**

W ramach dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów zharmonizowano mechanizmy ochrony depozytów w całej UE. Ochrona depozytów ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wzrostu zaufania deponentów, wzmocnienia stabilności finansowej systemu

---

9 Eurogrupa (30 listopada 2020 r.), *„Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund”* [„Oświadczenie Eurogrupy w rozszerzonym składzie w sprawie reformy EMS i wczesnego wprowadzenia wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”]. Wdrożenie nastąpi w latach 2022–2024. Porozumienie zmieniające Porozumienie ustanawiające Europejski Mechanizm Stabilności wciąż jednak oczekuje na ratyfikację.

10 Komisja Europejska (2020), *Program prac Komisji na 2021 r.*, pkt 2.3, s. 5.

11 Komisja Europejska (2023), *Długoterminowa konkurencyjność UE: perspektywa na przyszłość po 2030 r.*

12 Eurogrupa (16 czerwca 2022 r.), *Oświadczenie Eurogrupy w sprawie przyszłości unii bankowej.*

13 Parlament Europejski (2022), *Sprawozdanie w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2021*; począwszy od 2015 r. Parlament Europejski co roku publikuje sprawozdanie w sprawie unii bankowej.

14 Posiedzenie szczytu strefy euro (24 marca 2023 r.), *„Statement of the Euro Summit, meeting in inclusive format”* [„Oświadczenie ze szczytu strefy euro, posiedzenie w formacie integracyjnym”].

bankowego oraz zabezpieczenia funkcjonowania jednolitego rynku. W tym celu w każdym państwie członkowskim utworzono co najmniej jeden system gwarancji depozytów, aby zapewnić szybkie dokonywanie wypłat na rzecz deponentów w przypadku upadłości banku (wypłata), oraz ustalono jednolity poziom ochrony w wysokości 100 000 EUR. Co ważne, systemy gwarancji depozytów odgrywają również rolę w zarządzaniu kryzysowym banków. Mogą one wnosić wkład w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację lub zapewniać finansowanie innych środków, przy jednoczesnym zachowaniu dostępu deponentów do depozytów gwarantowanych.

**Powody przedstawienia wniosku**

Zgodnie z uprawnieniami wynikającymi z art. 19 ust. 6 dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów Komisja przeprowadziła kompleksową ocenę funkcjonowania dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów. Na podstawie wniosków potwierdzono, że główne elementy dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, w szczególności standardowy poziom gwarancji wynoszący 100 000 EUR na deponenta na bank, minimalny poziom docelowy finansowania w ramach systemu gwarancji depozytów oraz krótkie terminy wypłat środków deponentom, co do zasady przyniosły korzyści deponentom.

Z doświadczenia praktycznego w stosowaniu tych ram wynika jednak, że istnieją obszary wymagające poprawy. Obszary te dotyczą zakresu ochrony deponentów, rozbieżnej interpretacji warunków wykorzystania środków SGD do celów interwencji wykraczających poza wypłatę depozytów gwarantowanych, skuteczności operacyjnej i wydajności w sposobie działania systemów gwarancji depozytów, opcji i swobód uznania oraz potrzeby skuteczniejszej koordynacji między sieciami bezpieczeństwa istniejącymi na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a sieciami bezpieczeństwa istniejącymi na potrzeby gwarantowania depozytów.

Stanowiąc integralną część przeglądu prawodawstwa Komisji w zakresie zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI), wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów opiera się w dużej mierze na pracach przygotowawczych oraz na zaleceniach opracowanych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), zawartych w jego pięciu opiniach[15] dotyczących stosowania dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, przy czym wniosek ten uwzględnia przypadki, w których praktyczne stosowanie dyrektywy nie doprowadziło do osiągnięcia niektórych z ważnych celów określonych w tej dyrektywie lub doprowadziło jedynie do częściowego ich osiągnięcia.

**Podsumowanie zmian w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów w ramach reformy zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów (CMDI)**

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów obejmuje szereg aspektów polityki i stanowi spójną odpowiedź na zidentyfikowane problemy. Jest on zatem ukierunkowany na:

1) wyjaśnienie zakresu ochrony deponenta przez usunięcie zidentyfikowanych rozbieżności w celu zaoferowania deponentom unijnym jednolitego i wysokiego poziomu ochrony;

[15] Zob. pkt 3 dotyczący gromadzenia i wykorzystywania wiedzy fachowej.

2) ujednolicenie testu najniższego kosztu w odniesieniu do wszystkich rodzajów interwencji systemu gwarancji depozytów innych niż wypłata depozytów gwarantowanych w razie upadłości w celu poprawy równych warunków działania i zapewnienia spójności wyników podczas zarządzania przypadkami upadłości banków;

3) poprawę funkcjonowania systemów gwarancji depozytów przez uproszczenie procedur administracyjnych, przy jednoczesnym zwiększeniu przejrzystości ich solidności finansowej i wykorzystania środków pieniężnych;

4) zwiększenie stopnia zbieżności praktyk w zakresie systemów gwarancji depozytów i między organami; oraz

5) poprawę współpracy transgranicznej między systemami gwarancji depozytów w zakresie wypłat na rzecz deponentów z siedzibą w innych państwach członkowskich UE lub w przypadku zmiany przynależności do systemu gwarancji depozytów przez banki.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek opiera się na obowiązujących ramach gwarancji depozytów określonych w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów i jest ukierunkowany na wzmocnienie tych ram. W związku z tym wiele elementów wniosku wynika z prac podjętych przez EUNB we współpracy z krajowymi systemami gwarancji depozytów i wyznaczonymi organami. Zaproponowano w nim zmiany odzwierciedlające doświadczenia praktyczne zdobyte podczas krajowej transpozycji prawa Unii i stosowania niektórych przepisów, w tym w kontekście unii bankowej. Wniosek wdrożono równolegle z przeglądem dyrektywy BRRD i rozporządzenia SRMR, aby zapewnić ogólną spójność unijnych ram zarządzania bankami w sytuacji kryzysowej.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek opiera się na reformach przeprowadzonych w następstwie kryzysu finansowego, które doprowadziły do utworzenia unii bankowej i jednolitego zbioru przepisów dla wszystkich banków w UE.

Dzięki zwiększeniu zaufania deponentów i stabilności finansowej niniejszy wniosek przyczynia się do zapewnienia odporności unijnego sektora bankowego i jego zdolności do wspierania ożywienia gospodarczego po pandemii COVID-19, zgodnie z celami politycznymi otwartej strategicznej autonomii europejskiej. Dokładniej rzecz ujmując, wniosek przyczynia się również do poprawy ochrony konsumentów przez ujednolicenie poziomu i okresu obowiązywania ochrony określonych depozytów detalicznych, które są krótkoterminowe i uzależnione od określonych zdarzeń życiowych („tymczasowo wysokie salda”), lub przez tworzenie warunków sprzyjających ujawnianiu informacji konsumentom.

Ponadto, aby ograniczyć ryzyko wypłat w ramach systemów gwarancji depozytów na rzecz deponentów zaangażowanych w działalność związaną z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, zmiany opierają się na dyrektywie (UE) 2015/849 w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy i uwzględniają kierunek zaproponowany w pakiecie legislacyjnym Komisji dotyczącym unijnego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT), przyjętym 20 lipca 2021 r.

Aby zwiększyć wykonalność przepisów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmiany odnoszą się do uprawnień nadzorczych określonych w dyrektywie

2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych lub CRD). Podejście to potwierdza, że zgodność z wymogami systemu gwarancji depozytów jest wymogiem pierwszego rzędu dla wszystkich banków i stanowi podstawę dla kolejności zdarzeń, jakie należy podjąć w celu zdyscyplinowania banku, który nie wypełniłby takich obowiązków.

W ramach zmian ujednolicono i wyjaśniono również przepisy mające zastosowanie do środków zapobiegawczych i alternatywnych finansowanych ze środków SGD. Przepisy te należy oceniać w powiązaniu z obowiązującymi już wymogami dotyczącymi pomocy państwa na rzecz instytucji finansowych, określonymi w komunikacie bankowym Komisji[16].

Zmiany zapewniają również większą jasność w zakresie ochrony środków finansowych należących do klientów przechowywanych w banku przez instytucje niebędące bankiem zgodnie z wymogami dotyczącymi rozdzielenia środków pieniężnych klientów określonymi w dyrektywie w sprawie usług płatniczych[17], dyrektywie w sprawie pieniądza elektronicznego i w dyrektywie delegowanej Komisji (UE) 2017/593[18]. W związku z szybkim rozwojem innowacyjnych usług finansowych zapewnienie większej jasności służy budowaniu zaufania klientów do instytucji niebędących bankiem i ich ciągłości działania w przypadku upadłości banku.

## 2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

### • Podstawa prawna

Na podstawie wniosku zmienia się obowiązującą dyrektywę w sprawie systemów gwarancji depozytów, w szczególności w odniesieniu do skuteczniejszego stosowania instrumentów, które są już dostępne w ramach ochrony depozytów.

W związku z tym podstawa prawna wniosku jest taka sama jak podstawa prawna pierwotnego aktu ustawodawczego, a mianowicie art. 53 ust. 1 TFUE dotyczący prawa przedsiębiorczości, który stanowi również podstawę prawną zmienianej dyrektywy. Zgodnie z orzecznictwem UE[19] w przypadku gdy celem aktu ustawodawczego jest jedynie uzupełnienie lub korekta innego aktu ustawodawczego, bez zmiany jego pierwotnego celu, unijny organ ustawodawczy jest w pełni uprawniony do oparcia tego drugiego aktu na podstawie prawnej aktu pierwszego.

---

16 Komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego („komunikat bankowy"). Tekst mający znaczenie dla EOG; Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

17 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG); Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35.

18 Dyrektywa delegowana Komisji (UE) 2017/593 z dnia 7 kwietnia 2016 r. uzupełniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do zabezpieczenia instrumentów finansowych i środków pieniężnych należących do klientów, zobowiązań w zakresie zarządzania produktami oraz zasad mających zastosowanie do oferowania lub przyjmowania wynagrodzeń, prowizji bądź innych korzyści pieniężnych lub niepieniężnych (Tekst mający znaczenie dla EOG); Dz.U. L 87 z 31.3.2017, s. 500.

19 Zob. wyrok z dnia 21 czerwca 2018 r., Polska/Parlament i Rada, C-5/16, EU:C:2018:483, s. 49, s. 69 i przytoczone tam orzecznictwo.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Zmiany w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów są zgodne z zasadą pomocniczości. Przepisy krajowe nie są w stanie zapewnić jednolitego poziomu ochrony deponentów ani jednolitego zbioru zasad dotyczących finansowania i funkcjonowania systemów gwarancji depozytów. Konieczne są zatem działania na poziomie UE w celu zapewnienia równych warunków działania w całej UE i uniknięcia nieuzasadnionej przewagi konkurencyjnej między instytucjami finansowymi związanej z rozbieżnymi przepisami dotyczącymi ochrony depozytów. EUNB podkreślił tę kwestię również w swoich opiniach na temat przeglądu dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów.

Ponadto zakładanie banków i świadczenie usług bankowych, w tym przyjmowanie depozytów, może odbywać się na poziomie transgranicznym. Transgraniczny charakter systemów bankowych może wiązać się z wieloma wyzwaniami w odniesieniu do systemów gwarancji depozytów (zmiany przynależności banku do systemu gwarancji depozytów, prowadzenie rejestrów klientów lub współpraca transgraniczna), co stwarza potrzebę interwencji ze strony UE.

Większość zmian uwzględnionych we wniosku stanowi aktualizację obowiązującego prawa UE, w związku z czym dotyczą one obszarów, w których UE wykonywała już swoje kompetencje. W ramach szeregu działań określonych we wniosku wprowadza się dodatkowy stopień harmonizacji, aby konsekwentnie realizować cele określone w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów.

- **Proporcjonalność**

Zmiany są proporcjonalne do tego, co jest konieczne do osiągnięcia celów określonych w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów.

W ramach zmian ustanowiono wspólne wymogi w celu zwiększenia i ujednolicenia poziomu ochrony deponentów w UE. Niniejszy wniosek nie reguluje jednak modeli organizacyjnych, struktury prawnej unijnych systemów gwarancji depozytów ani zarządzania wewnętrznego tymi systemami. W związku z tym ustanowiona unijna struktura gwarantowania depozytów opiera się i nadal będzie opierać się na sieci krajowych systemów gwarancji depozytów zorganizowanej zgodnie z różnymi modelami (publiczne systemy gwarancji depozytów, prywatne systemy gwarancji depozytów, instytucjonalne systemy ochrony (IPS)) i rodzajami relacji między wyznaczonym organem ds. systemów gwarancji depozytów a organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (w ramach tego samego podmiotu parasolowego lub w odrębnych instytucjach).

We wniosku przyznaje się ponadto znaczne uprawnienia organom krajowym, począwszy od przeprowadzania testu najniższego kosztu, w ramach którego określa się oszczędność kosztową w zakresie wykorzystania środków SGD. Większość tematów poruszonych we wniosku (wspólny poziom tymczasowo wysokich sald, ochrona środków finansowych należących do klientów, ochrona organów publicznych) odnosi się do obszarów, w których państwa członkowskie UE zdecydowanie zwróciły się o opracowanie ogólnounijnego standardu w celu zapewnienia większej pewności prawa w zakresie ochrony deponentów. Upoważnienia udzielone EUNB w ramach niniejszego wniosku (za pomocą wytycznych i standardów) ograniczają się do najbardziej technicznych tematów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, w odniesieniu do których potrzebne jest bardziej szczegółowe wyjaśnienie wymogów.

We wniosku utrzymano również obowiązujące wymogi, w ramach których uznaje się specyfikę krajową i zapewnia się proporcjonalne stosowanie przepisów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, np. przez wybór wariantów krajowych, możliwość stosowania niższego poziomu docelowego przez określone państwa członkowskie lub możliwość korzystania z obniżonych składek przez członków IPS.

- **Wybór instrumentu**

Proponuje się wdrożenie środków poprzez zmianę dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów w drodze dyrektywy. Proponowane środki odnoszą się do już istniejących przepisów zawartych w tym instrumencie prawnym lub rozwijają te przepisy. Ponieważ gwarantowanie depozytów jest ściśle związane z niezharmonizowanymi obszarami prawa krajowego, takimi jak prawo dotyczące niewypłacalności, transpozycja jest konieczna, aby możliwie najskuteczniej włączyć proponowane przepisy do prawa krajowego.

## 3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Ramy CMDI opracowano, aby zapobiegać przypadkom upadłości instytucji niezależnie od ich wielkości lub modelu biznesowego i zarządzać taką upadłością. Opracowano je w celu utrzymania stabilności finansowej, ochrony deponentów, zminimalizowania wykorzystania wsparcia publicznego, ograniczenia pokusy nadużycia i poprawy funkcjonowania wewnętrznego rynku usług finansowych. W ocenie stwierdzono, że co do zasady ramy CMDI należy ulepszyć pod pewnymi względami.

W szczególności z oceny wynika, że pewność prawa i przewidywalność w zarządzaniu przypadkami upadłości banków są nadal niewystarczające. Decyzje organów publicznych dotyczące wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub postępowania upadłościowego mogą się znacznie różnić w poszczególnych państwach członkowskich. Ponadto sieci bezpieczeństwa finansowane przez sektor bankowy nie zawsze są skuteczne i utrzymują się rozbieżne warunki dostępu do finansowania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz poza nią. Wpływają one na zachęty i stwarzają możliwości arbitrażu przy podejmowaniu decyzji o wyborze instrumentu zarządzania kryzysowego. Ponadto ochrona deponentów nadal jest nierównomierna i niespójna w poszczególnych państwach członkowskich w wielu obszarach.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja przeprowadziła szeroko zakrojoną wymianę informacji w drodze różnych narzędzi konsultacji, aby dotrzeć do wszystkich zainteresowanych stron w celu lepszego zrozumienia funkcjonowania ram, a także możliwego zakresu ulepszeń.

W 2020 r. Komisja rozpoczęła konsultacje w sprawie połączonej wstępnej oceny skutków i planu działania mające na celu przedstawienie szczegółowej analizy działań, które należy podjąć na szczeblu UE, oraz potencjalnego wpływu różnych wariantów strategicznych na gospodarkę, społeczeństwo i środowisko.

W 2021 r. Komisja przeprowadziła dwie konsultacje: ukierunkowane konsultacje i konsultacje publiczne, aby zebrać informacje zwrotne od zainteresowanych stron na temat sposobu stosowania ram CMDI i opinie na temat możliwych modyfikacji. Ukierunkowane konsultacje, obejmujące 39 ogólnych i szczegółowych pytań technicznych, były dostępne wyłącznie w języku angielskim i trwały od 26 stycznia do 20 kwietnia 2021 r. Konsultacje publiczne składały się z 10 pytań ogólnych, dostępnych we wszystkich językach UE i trwały

od 25 lutego do 20 maja 2021 r. Sprawozdanie podsumowujące dotyczące informacji zwrotnych uzyskanych w wyniku tych konsultacji opublikowano 7 lipca 2021 r.[20] Z konsultacji wynika, że większość respondentów uważa, iż depozyty organów publicznych, w tym władz lokalnych, powinny być również chronione przez system gwarancji depozytów. Większość banków i przedstawicieli systemów gwarancji depozytów uznała, że obecny proces regularnego ujawniania informacji jest wystarczający i nie są potrzebne żadne zmiany. Komunikację cyfrową często uważano za najbardziej odpowiedni sposób na obniżenie kosztów.

Ponadto 18 marca 2021 r. Komisja zorganizowała konferencję wysokiego szczebla, w której wzięli udział przedstawiciele wszystkich zainteresowanych stron. Na konferencji potwierdzono znaczenie skutecznych ram, ale także podkreślono ich obecne słabości. Uczestnicy konferencji zauważyli, że dalsza harmonizacja i większa współzależność z przepisami określonymi w dyrektywie w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, dyrektywie w sprawie usług płatniczych i zasadach pomocy państwa będą korzystne dla ram określonych w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów. Pewność i zaufanie konsumentów powinny również znaleźć odzwierciedlenie w przeglądzie dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, podobnie jak sytuacja na mniejszych rynkach.

Ponadto służby Komisji wielokrotnie przeprowadzały konsultacje z państwami członkowskimi w sprawie wdrożenia przez UE ram CMDI oraz ewentualnych przeglądów dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków/rozporządzenia SRMR oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów w kontekście Grupy Ekspertów ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń. Równolegle z dyskusjami w grupie ekspertów kwestie poruszone w niniejszym wniosku były również przedmiotem posiedzeń organów przygotowawczych Rady, a mianowicie Grupy Roboczej Rady ds. Usług Finansowych i Unii Bankowej oraz grupy roboczej wysokiego szczebla ds. EDIS.

Ponadto na etapie przygotowywania prawodawstwa służby Komisji odbyły również szereg spotkań (fizycznych i wirtualnych) z przedstawicielami sektora bankowego, a także z innymi zainteresowanymi stronami.

Wyniki wszystkich wyżej wymienionych inicjatyw uwzględniono podczas przygotowywania niniejszego wniosku towarzyszącego ocenie skutków. W wyniku tych inicjatyw uzyskano wyraźne dowody na konieczność aktualizacji i uzupełnienia obowiązujących przepisów w celu jak najlepszego osiągnięcia celów ram. Załącznik 2 do oceny skutków zawiera streszczenie tych konsultacji i publicznej konferencji.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Aby uzyskać wsparcie dla swoich prac nad przeglądem dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, Komisja skierowała do EUNB kompleksowy wniosek o wydanie opinii[21]. EUNB udzielił odpowiedzi, przedkładając pięć opinii. Pierwszą opinię w sprawie kwalifikowalności depozytów, poziomu gwarancji i współpracy między systemami gwarancji

[20] Komisja Europejska (2021), *Konsultacje: unia bankowa – przeglądu ram zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów*.

[21] EUNB (październik 2021 r.), *„Call for advice regarding funding in resolution and insolvency”* [„Wniosek o wydanie opinii w sprawie finansowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz upadłości”].

depozytów przedstawiono w sierpniu 2019 r.[22] Drugą opinię w sprawie wypłat z systemu gwarancji depozytów przedstawiono w październiku 2019 r.[23] Trzecią opinię w sprawie finansowania systemów gwarancji depozytów i wykorzystania środków systemów gwarancji depozytów przedstawiono w styczniu 2020 r.[24] Czwartą opinię w sprawie traktowania środków finansowych należących do klientów przedstawiono w październiku 2021 r.[25] Komisja wzięła ponadto pod uwagę opinię EUNB z 2020 r. w sprawie wzajemnej zależności między dyrektywą UE w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy a dyrektywą UE w sprawie systemów gwarancji depozytów[26] oraz wydawaną raz na dwa lata opinię EUNB z 2021 r. w sprawie ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu mającego wpływ na sektor finansowy UE[27].

Komisja zleciła ponadto Centrum Studiów nad Polityką Europejską przygotowanie dwóch sprawozdań na temat gwarantowania depozytów, zatytułowanych: „Harmonising insolvency laws in the Euro area”[28] [„Harmonizacja prawa dotyczącego niewypłacalności w strefie euro”] i „Options and national discretions under the DGSD”[29] [„Opcje i swobody uznania w systemach krajowych w ramach dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów”], które opublikowano odpowiednio w grudniu 2016 r. i listopadzie 2019 r.

Oprócz konsultacji z zainteresowanymi stronami Komisja uczestniczyła w dyskusjach i wymianie poglądów stanowiących wkład w prace grupy zadaniowej EUNB ds. systemów gwarancji depozytów oraz Grupy Ekspertów ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń.

- **Ocena skutków[30]**

W ramach niniejszego wniosku przeprowadzono ocenę skutków, która była wspólna z oceną skutków wniosków dotyczących przeglądu dyrektywy BRRD i rozporządzenia SRMR, obejmującą informacje zwrotne otrzymane od zainteresowanych stron oraz potrzebę

---

22 EUNB (sierpień 2019 r.), *„Opinion of the EBA on the eligibility of deposits, coverage level and cooperation between deposit guarantee schemes”* [„Opinia EUNB w sprawie kwalifikowalności depozytów, poziomu gwarancji i współpracy między systemami gwarancji depozytów”].

23 EUNB (październik 2019 r.) *„Opinion of the EBA on deposit guarantee scheme payouts”* [„Opinia EUNB w sprawie wypłat z systemu gwarancji depozytów”].

24 EUNB (styczeń 2020 r.) *„Opinion of the EBA on deposit guarantee scheme funding and uses of deposit guarantee funds”* [„Opinia EUNB w sprawie finansowania systemów gwarancji depozytów i wykorzystania środków systemów gwarancji depozytów”].

25 EUNB (październik 2021 r.), *„Opinion of the EBA on the treatment of client funds under the DGSD”* [„Opinia EUNB w sprawie traktowania środków finansowych należących do klientów w ramach dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów”].

26 EUNB (grudzień 2021), *„Opinion of the EBA on the interplay between the EU Anti-Money Laundering Directive and the EU Deposit Guarantee Scheme Directive”* [„Opinia EUNB w sprawie wzajemnej zależności między dyrektywą UE w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy a dyrektywą UE w sprawie systemów gwarancji depozytów”].

27 EUNB (marzec 2021 r.), *„Opinion of the EBA on the risks of money laundering and terrorist financing affecting the EU’s financial sector”* [„Opinia EUNB w sprawie ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu mającego wpływ na sektor finansowy UE”].

28 Centrum Studiów nad Polityką Europejską (grudzień 2016 r.), *„Harmonising insolvency laws in the Euro area”* [„Harmonizacja prawa dotyczącego niewypłacalności w strefie euro”]. https://www.ceps.eu/ceps-publications/harmonising-insolvency-laws-euro-area-rationale-stocktaking-and-challenges/

29 Centrum Studiów nad Polityką Europejską (listopad 2019 r.), *Options and national discretions under the DGSD and their treatment in the context of a European Deposit Insurance Scheme* [„Opcje i swobody uznania w systemach krajowych w ramach dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów oraz ich traktowanie w kontekście europejskiego systemu gwarantowania depozytów”].

30 Zob. odniesienia do SWD(2023) 226 (zestawienie informacji dotyczące oceny skutków) i SEC(2023) 230 (pozytywna opinia Rady ds. Kontroli Regulacyjnej).

odniesienia się do różnych wzajemnie powiązanych kwestii obejmujących trzy różne teksty prawne. W załączniku 6 do oceny skutków opisano kwestie związane z obecnym funkcjonowaniem systemu gwarancji depozytów, przedstawiono możliwe scenariusze jego usprawnienia oraz uzasadniono warianty strategiczne, które wybrano i uwzględniono w proponowanych zmianach. Stwierdzono, że dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów była zasadniczo skuteczna w zwiększaniu poziomu ochrony deponentów w UE. Stosowanie środków zabezpieczających określonych w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów pozostaje jednak niejednolite wśród krajowych systemów gwarancji depozytów, co wyraźnie świadczy o potrzebie ujednolicenia przepisów w celu wyeliminowania rozbieżności mających niekorzystny wpływ na deponentów. Świadczy to również o potrzebie wyjaśnienia zakresu gwarancji w odniesieniu do określonych rodzajów deponentów.

We wszystkich wariantach strategicznych uwzględniono sugestie EUNB i późniejsze informacje zwrotne otrzymane od ekspertów z państw członkowskich należących do Grupy Ekspertów Komisji ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń, a także inne dowody analityczne, jeżeli były dostępne.

W ocenie skutków podkreślono, że warianty strategiczne poddane ocenie usprawniłyby stosowanie gwarantowania depozytów w państwach członkowskich oraz przyczyniłyby się do zwiększenia pewności prawa i zaufania deponentów. Warianty te umożliwiłyby odpowiednie dostosowanie ochrony deponentów w świetle ostatnich zmian i słabości ekosystemu finansowego przez wprowadzenie przepisów szczegółowych ukierunkowanych na działalność transgraniczną, usługi świadczone przez podmioty z branży FinTech i przeciwdziałanie praniu pieniędzy. Ułatwiłyby również wykorzystanie środków SGD do innych celów niż wypłaty depozytów gwarantowanych za pośrednictwem zmienionego testu najniższego kosztu, w przypadku gdy takie interwencje zapewniają dostęp deponentów do depozytów w bardziej opłacalny sposób.

Przez wyraźne włączenie określonych rodzajów deponentów i depozytów w zakres gwarancji (organy publiczne, środki finansowe należących do klientów) i dalszą harmonizację niektórych przepisów (minimalny poziom gwarancji dla tymczasowo wysokich sald, usunięcie możliwości dokonania odliczenia zobowiązań deponentów z kwoty podlegającej spłacie) zmiany te mogą mieć wpływ – choć ograniczony – na koszty systemów gwarancji depozytów. Wpływ finansowy na system gwarancji depozytów mogłyby również wywrzeć zmiany testu najniższego kosztu w odniesieniu do stosowania systemu gwarancji depozytów do celów interwencji innych niż dotyczące wypłaty. Koszty te byłyby ponoszone przez sektor bankowy w drodze składek wnoszonych na rzecz systemu gwarancji depozytów, a zgodnie z zasadą ochrony pieniędzy publicznych, ustanowionej w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów, nie miałyby wpływu na podatników.

W ocenie skutków potwierdzono także, że unijne ramy systemów gwarancji depozytów byłyby bardziej odporne, gdyby zostały zabezpieczone europejskim systemem gwarantowania depozytów. Łączenie środków pieniężnych we wspólnym systemie wzmocniłoby zdolność systemu gwarantowania depozytów w unii bankowej do sprostania wypłatom o dużej wartości i zwiększenia zaufania deponentów. Chociaż pod względem technicznym wariant strategiczny zakładający utworzenie europejskiego systemu gwarantowania depozytów jest najsolidniejszym wariantem, to na tym etapie jest to niewykonalne z politycznego punktu widzenia.

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej zatwierdziła ocenę skutków po wydaniu pierwszej negatywnej opinii. Aby odnieść się do uwag zgłoszonych przez Radę w odniesieniu do

funkcjonowania systemu gwarancji depozytów, zmieniono ocenę skutków w celu lepszego sprecyzowania powiązań między opinią EUNB a wariantami określonymi w ocenie skutków.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Wniosek powinien przyczynić się do ograniczenia obciążenia regulacyjnego i administracyjnego systemu gwarancji depozytów dzięki likwidacji niektórych krajowych opcji i swobód, stosowaniu zasady równego traktowania oddziałów z państw trzecich oraz wzmocnieniu mechanizmów współpracy transgranicznej między systemami gwarancji depozytów. Dzięki uproszczeniu wymaganych informacji podlegających ujawnieniu i dostosowaniu ich do tego, co jest niezbędne dla odbiorców, zmiany przyczynią się do zmniejszenia nakładu pracy administracyjnej w zakresie realizacji wymogów dotyczących systemu gwarancji depozytów.

Jeśli chodzi o gotowość cyfrową, wniosek opiera się na zmianach technologicznych i prawnych w celu zapewnienia, aby informacje dla deponentów były łatwo dostępne oraz aby proces wypłat przebiegał możliwie jak najszybciej.

Ponadto uprawnienia nadane EUNB umożliwią dalsze dostosowania w celu dalszej poprawy i harmonizacji praktycznego wdrażania przepisów dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów.

W odniesieniu do banków i organów krajowych koszty byłyby bardzo ograniczone. Oczekuje się, że każde wzmocnienie ochrony deponentów przewidziane we wniosku w sprawie dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów (tymczasowo wysokie salda, środki finansowe należące do klientów, organy publiczne) będzie miało jedynie marginalny wpływ na środki SGD. Na przykład w 13 państwach członkowskich kwota środków finansowych należących do klientów stanowi mniej niż 1 % wszystkich depozytów gwarantowanych w danym państwie członkowskim. Wniosek przyczyni się w związku z tym do zachowania konkurencyjności sektora bankowego UE i jednocześnie do wzmocnienia ochrony oferowanej deponentom unijnym. Co więcej, potencjalne dodatkowe koszty – jakkolwiek ograniczone – wynikające z tych usprawnień zostałyby w znacznym stopniu skompensowane przez obniżone koszty w odniesieniu do systemów gwarancji depozytów ponoszone w ramach ich bieżącej działalności, której podstawę stanowi dyrektywa podlegająca przeglądowi. W istocie dzięki ograniczeniu liczby opcji, uproszczeniu istniejących mechanizmów współpracy transgranicznej oraz ustanowieniu na szczeblu UE wspólnej metodyki przeprowadzania testu najniższego kosztu, wniosek spowoduje uwolnienie zasobów administracyjnych systemu gwarancji depozytów.

Ze względu na zwiększoną rolę systemów gwarancji depozytów w zarządzaniu kryzysowym, wykorzystywanie ich środków finansowych pozyskiwanych z sektora bankowego może wymagać częstszego uzupełniania ich funduszy. Zgodnie z testem najniższego kosztu możliwość zastosowania tego rodzaju środków dopuszcza się jednak wyłącznie wówczas, gdy środki te zostaną uznane za mniej kosztowne dla systemu gwarancji depozytów niż scenariusz zakładający wypłatę. Podejście to stanowi zabezpieczenie ich zasobów finansowych w perspektywie długoterminowej.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek nie narusza praw podstawowych i jest zgodny z zasadami zapisanymi w Karcie praw podstawowych UE, w szczególności z zasadą wolności prowadzenia działalności

gospodarczej (art. 16), prawem własności (art. 17) oraz zasadą ochrony konsumentów (art. 38).

## 4. WPŁYW NA BUDŻET

Niniejszy wniosek nie ma wpływu na budżet UE. We wniosku wymaga się od EUNB opracowania siedmiu standardów technicznych i sześciu wytycznych oprócz już zawartych w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów. Spośród sześciu nowych dyspozycji w sprawie wytycznych trzy mają na celu wyłącznie ujednolicenie w przepisach poziomu pierwszego już istniejących wytycznych (test warunków skrajnych, rozgraniczenie i zgłaszanie dostępnych środków finansowych, umowy o współpracy), które EUNB wydał z własnej inicjatywy. Opracowanie tych wytycznych nie wymaga zatem znaczącego dodatkowego obciążenia pracą. Pozostałe uprawnienia przewidziane we wniosku dotyczą różnych tematów i obejmują zarówno ściśle ukierunkowane upoważnienia (zasada dywersyfikacji aktywów o niskim ryzyku), jak i szersze tematy (definicja najniższego kosztu).

Biorąc pod uwagę przeszłe i obecne prace EUNB w zakresie zarządzania kryzysowego, uważa się, że proponowane zadania EUNB nie będą wymagały dodatkowych stanowisk i mogą zostać zrealizowane przy wykorzystaniu obecnych zasobów.

Standardy techniczne mają zostać przedstawione 12 miesięcy po wejściu w życie dyrektywy. Termin ten powinien zapewnić EUNB wystarczającą ilość czasu na ich opracowanie, biorąc pod uwagę jego obecne zasoby.

## 5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

W ramach regularnych kontaktów z Grupą Zadaniową EUNB ds. Systemów Gwarancji Depozytów Komisja dokonuje oceny wdrożenia przepisów prawnych[31] i wspiera harmonizację poziomu ochrony deponentów w całej UE.

Jak już przewidziano w obowiązującym systemie gwarancji depozytów, organy krajowe na bieżąco składają EUNB sprawozdania na temat kwot dostępnych środków finansowych, alternatywnych mechanizmów finansowania oraz wykorzystania środków SGD, które następnie EUNB podaje do wiadomości publicznej. We wniosku utrzymano także okresowe i następcze przeglądy, przewidziane już w pierwotnej dyrektywie, dotyczące testów warunków skrajnych systemów gwarancji depozytów, kryteriów składek zależnych od ryzyka oraz ponownej analizy poziomu gwarancji.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Proponowane zmiany stanowią rozwinięcie i doprecyzowanie mandatu systemów gwarancji depozytów, aby zapewnić lepszą ochronę depozytów w kontekście ich zwrotu deponentom. Przyczyniają się także do wzmocnienia roli systemu gwarancji depozytów w sytuacjach innych niż sytuacje, w których w następstwie upadłości banku system gwarancji depozytów dokonuje wypłat na rzecz deponentów na potrzeby bankowego zarządzania kryzysowego w celu utrzymania zaufania deponentów i stabilności finansowej. Ponadto w ich ramach określone zostają szczegółowe wymogi w zakresie uproszczenia bieżącej działalności

[31] We wniosku zobowiązuje się państwa członkowskie do transponowania niniejszej dyrektywy do prawa krajowego w terminie 18 miesięcy od wejścia w życie niniejszego wniosku.

systemu gwarancji depozytów oraz uwzględnione sytuacje złożone pod względem administracyjnym.

Wniosek zmienia następujące przepisy dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów:

Biorąc pod uwagę zwiększone możliwości wykorzystania systemu gwarancji depozytów do finansowania środków zapobiegawczych, strategii przeniesienia w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz środków alternatywnych dotyczących upadłości, w art. 1 („Przedmiot i zakres stosowania") wprowadza się zmiany mające na celu wyjaśnienie, że w zakres stosowania niniejszej dyrektywy – oprócz ustanowienia i funkcjonowania systemu gwarancji depozytów – wchodzą także gwarancja i wypłata depozytów oraz wykorzystanie środków SGD na potrzeby utrzymania dostępu deponentów do ich depozytów. W ust. 2 lit. d) tego artykułu wprowadza się zmiany mające na celu wyjaśnienie, że zakresem stosowania dyrektywy są objęte oddziały instytucji kredytowych utworzone w państwach trzecich.

W art. 2 określono warunki i definicje stosowane do celów niniejszej dyrektywy. Zmieniono go w celu wprowadzenia definicji zgodnie z nowymi przepisami wprowadzonymi we wniosku na podstawie zaleceń EUNB wyrażonych w jego opiniach, w szczególności w kwestii depozytów ze środkami klientów oraz przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Przepis art. 4 ust. 8 przeniesiono – celem konsolidacji – do nowego art. 16a dotyczącego wymiany informacji między instytucjami kredytowymi a systemami gwarancji depozytów oraz sprawozdawczości organów (zob. poniżej).

W swojej opinii EUNB wskazał na rozbieżne wdrażanie definicji organów publicznych. Doprowadziło to do różnego zakresu ochrony depozytów w poszczególnych państwach członkowskich, co w niektórych przypadkach powodowało wyłączenie z zakresu ochrony podmiotów publicznych, takich jak szkoły, szpitale lub służby miejskie, które nie należą do doświadczonych deponentów. Istniejące rozróżnienie między organami publicznymi, oparte na ich budżecie i innych cechach charakterystycznych, stwarza trudności operacyjne w odniesieniu do instytucji kredytowych i systemów gwarancji depozytów. W art. 5 organy publiczne nie są już zatem wyłączone z zakresu ochrony deponentów w celu harmonizacji i wzmocnienia ich ochrony. W artykule tym wyjaśniono również, że z ochrony systemu gwarancji depozytów wyłączone są depozyty związane z finansowaniem terroryzmu.

W art. 6, regulującym poziom gwarancji ochrony deponentów, wprowadza się zmiany w celu harmonizacji minimalnego poziomu ochrony tymczasowych wysokich sald, powiązanego okresu ochrony oraz w celu wyjaśnienia zakresu chronionych depozytów przechowywanych na potrzeby transakcji dotyczących nieruchomości.

Biorąc pod uwagę rozbieżne interpretacje istniejących opcji związanych z odliczeniem od kwoty podlegającej wypłacie zobowiązań deponentów, które stały się wymagalne, uchyla się art. 7 ust. 5 w celu harmonizacji przepisów dotyczących obliczenia kwoty podlegające wypłacie. W ust. 7 wprowadza się zmiany mające na celu uwzględnienie sytuacji, w których stopa procentowa jest ujemna.

Wprowadza się nowy art. 7a, dotyczący ciężaru dowodu, w celu wyjaśnienia aspektu proceduralnego kwalifikowalności depozytów lub uprawnienia do nich, nakładając na deponentów i posiadaczy rachunków ciężar dowodu wskazującego na to, że mogą w sposób nieograniczony dysponować depozytami na rachunkach powierniczych lub rachunkach o tymczasowo wysokich saldach.

Aby zapewnić więcej czasu na weryfikację kwalifikowalności do wypłaty, a zarazem zgodnie z przepisem dotyczącym ciężaru dowodu ustanowionym w art. 7a, w art. 8 wprowadza się zmiany umożliwiające systemowi gwarancji depozytów zastosowanie dłuższego okresu wynoszącego do 20 dni roboczych w przypadku wypłaty z rachunków powierniczych, wypłaty środków finansowych klienta oraz tymczasowo wysokich sald. Obliczanie daty granicznej rozpoczyna się od dnia, w którym system gwarancji depozytów otrzymał pełną dokumentację umożliwiającą kontrolę roszczeń i weryfikację warunków wypłaty. Zmieniony artykuł umożliwia systemowi gwarancji depozytów także wprowadzenie progu wypłaty z rachunków nieaktywnych.

Dodaje się nowy art. 8a w celu zapewnienia, aby wypłat na rzecz deponentów powyżej progu wynoszącego 10 000 EUR dokonywano za pośrednictwem poleceń przelewów zgodnie z założeniami AML/CFT.

Instytucje finansowe, takie jak firmy inwestycyjne, instytucje płatnicze lub instytucje pieniądza elektronicznego pobierają od klientów środki pieniężne, a zasady sektorowe nakładają na nie wymóg zabezpieczenia tych środków, w tym między innymi poprzez umieszczenie ich na odrębnych rachunkach w instytucjach kredytowych. Nowym art. 8b wprowadza się zasady harmonizacji zakresu ochrony depozytów dla takich funduszy zdeponowanych w imieniu i na rzecz klientów na potrzeby wyodrębnienia. W artykule tym szczegółowo określono warunki wypłaty na rzecz posiadacza rachunku lub klienta oraz upoważnienia EUNB do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych na potrzeby identyfikacji klientów w takich przypadkach.

We wniosku Komisji dotyczącym rozporządzenia w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu[32] nakłada się na organy nadzoru finansowego wymóg współpracy z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wyznaczonymi organami oraz informowania tych organów o wynikach zastosowania środków należytej staranności wobec klienta. Wprowadza się nowy art. 8c dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów w celu uniknięcia wypłaty depozytów, jeżeli wyniki należytej staranności wobec klienta wykażą, że istnieje podejrzenie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, jak również w celu zapewnienia w tych przypadkach płynnej wymiany informacji między wyznaczonym organem a systemem gwarancji depozytów. Ten nowy przepis wprowadza także ustalenia dotyczące wstrzymania wypłat z systemu gwarancji depozytów w odniesieniu do wypłat depozytów gwarantowanych, pociągających za sobą obawy związane z praniem pieniędzy/finansowaniem terroryzmu.

Art. 9 dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów stanowi, że w przypadku gdy system gwarancji depozytów dokonuje płatności w kontekście postępowania w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, system gwarancji depozytów ma prawo do roszczenia wobec danej instytucji kredytowej do wysokości kwoty dokonanych przez niego płatności. Roszczenie to powinno mieć stopień uprzywilejowania równy depozytom gwarantowanym. Przepis ten nie wprowadza rozróżnienia między wkładem systemu gwarancji depozytów w umorzenie lub konwersję długu przy kontynuacji działalności w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (jeżeli podmiot bankowy podlega ochronie i kontynuuje działalność) a wkładami systemu gwarancji depozytów w finansowanie strategii przeniesienia (sprzedaż przedsiębiorstwa lub instrument instytucji pomostowej oraz

[32] Komisja Europejska (lipiec 2021 r.), *wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, COM(2021) 420 final*.

likwidacja pozostałej części podmiotu). Brak takiego rozróżnienia może spowodować niepewność w odniesieniu do istnienia i kwoty roszczenia systemu gwarancji depozytów w różnych scenariuszach. Art. 9 zmienia się zatem w celu doprecyzowania, że gdy środki SGD są wykorzystywane w kontekście strategii przeniesienia w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środków alternatywnych w postępowaniu upadłościowym, system gwarancji depozytów powinien mieć prawo do roszczenia wobec pozostałej części instytucji lub podmiotu w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym następnie na podstawie prawa krajowego. Jest to uzasadnione faktem, że środki SGD są wykorzystywane w związku ze stratami, które w przeciwnym wypadku zostałyby poniesione przez deponentów. Roszczenie to powinno mieć taki sam stopień uprzywilejowania jak depozyty na podstawie krajowych przepisów dotyczących upadłości w celu zapewnienia skutecznego pokrycia strat instytucji przez akcjonariuszy i wierzycieli pozostawionych w pozostałej części instytucji lub podmiotu oraz w celu zwiększenia możliwości odzyskania środków z systemu gwarancji depozytów w postępowaniu upadłościowym. Z drugiej strony wkład systemu gwarancji depozytów w umorzenie lub konwersję długu przy kontynuacji działalności w miejsce depozytów gwarantowanych na kwotę, o którą depozyty gwarantowane zostałyby umorzone lub poddane konwersji, gdyby podlegały umorzeniu lub konwersji długu, nie powinien generować roszczenia wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, gdyż niweczyłoby to cel wniesienia wkładu przez system gwarancji depozytów.

W art. 9 ust. 3 wprowadza się zmiany w celu harmonizacji pięcioletniego okresu, w którym deponenci mogą występować z roszczeniem wobec systemu gwarancji depozytów.

Art. 10 zmienia się w celu doprecyzowania okresu odniesienia dla obliczania poziomu docelowego oraz w celu doprecyzowania, że do osiągnięcia poziomu docelowego kwalifikują się tylko środki pieniężne wniesione bezpośrednio do systemu gwarancji depozytów lub odzyskane przez system gwarancji depozytów. Doprecyzowanie to jest zgodne z obecnymi przepisami stosowanymi na mocy wytycznych EUNB. Celem jest doprecyzowanie, że środki pieniężne pozyskane w drodze pożyczek nie kwalifikują się do osiągnięcia poziomu docelowego.

Uchyla się art. 10 ust. 4, gdyż nie wykorzystywano w praktyce możliwości pozyskania dostępnych środków finansowych w drodze składek obowiązkowych wpłacanych przez instytucje członkowskie do istniejących systemów składek obowiązkowych ustanowionych przez państwo członkowskie.

Zgodnie z opiniami EUNB, w celu poprawy konwergencji praktyk oraz zapewnienia możliwości udostępniania środków pieniężnych na potrzeby dotrzymania terminu wypłat na rzecz deponentów w art. 10 dodaje się nowy ust. 11, w którym przewiduje się elastyczność systemów gwarancji depozytów w korzystaniu z alternatywnych mechanizmów finansowania, finansowanych ze źródeł prywatnych przed skorzystaniem z dostępnych środków finansowych, oraz ze środków pieniężnych pozyskanych ze składek nadzwyczajnych. Ponadto dzięki takiej elastyczności systemy gwarancji depozytów będą mogły uniknąć konieczności niezwłocznego pozyskania składek nadzwyczajnych, gdy pozyskanie takich składek stanowiłoby zagrożenie dla stabilności finansowej (np. w przypadku kryzysu systemowego). Pełna elastyczność jest niezbędna także w tym celu, aby systemy gwarancji depozytów mogły wykorzystać swoje środki pieniężne w sposób najbardziej skuteczny, a w momencie kryzysu uniknąć gwałtownej wyprzedaży aktywów (dostępnych środków finansowych). Jednocześnie przepis ten gwarantuje, że finansowanie ze źródeł publicznych będzie wykorzystywane tylko w ostateczności.

W nowym ustępie art. 10 dodatkowo doprecyzowano wymogi zapewniające bezpieczne zarządzanie środkami SGD oraz upoważniono EUNB do opracowania wytycznych w sprawie dywersyfikacji strategii inwestycyjnej systemu gwarancji depozytów. Przewidziano w nim także możliwość umieszczenia środków SGD na wyodrębnionym rachunku w krajowym banku centralnym lub w Skarbie Państwa. Ponadto upoważnia on EUNB do opracowania regulacyjnych standardów technicznych dotyczących rozgraniczenia dostępnych środków finansowych dla systemów gwarancji depozytów.

W art. 11 wprowadza się zmiany w celu doprecyzowania rozróżnienia między środkami zapobiegawczymi i alternatywnymi. Środkami zapobiegawczymi są interwencje systemu gwarancji depozytów wspierające finansowo bank znajdujący się w trudnej sytuacji, na przykład w postaci gwarancji, zastrzyków gotówki, udziału w podwyższeniu kapitału, zanim bank spełni warunki upadłości lub zagrożenia upadłością, w celu zachowania jego dobrej kondycji finansowej. Środkami alternatywnymi są interwencje systemu gwarancji depozytów wspierające transfer depozytów i aktywów banku znajdującego się w trudnej sytuacji do innego banku (np. w postaci wkładu gotówkowego w celu pokrycia ujemnej różnicy między aktywami a depozytami, w postaci gwarancji) w kontekście upadłości w celu zapewnienia deponentom dostępu do ich środków pieniężnych.

W art. 11a ustanawia się szereg zabezpieczeń dla środków zapobiegawczych i nakłada na organy obowiązki z zakresu oceny sposobu stosowania środków zapobiegawczych. Celem tego przepisu jest zapewnienie terminowego, opłacalnego i spójnego korzystania z tych środków we wszystkich państwach członkowskich, co ma zapewnić poprawę w porównaniu z obecną sytuacją.

W art. 11b ustanawia się warunki stanowiące podstawę oświadczenia o środkach, które instytucja kredytowa zobowiązuje się wprowadzić w celu zapewnienia lub przywrócenia zgodności z wymogami ostrożnościowymi. W przedmiocie takiego oświadczenia o środkach instytucja kredytowa ma konsultować się z właściwym organem.

W art. 11c ustanawia się wymogi w odniesieniu do instytucji kredytowych, które nie wywiązały się ze swoich zobowiązań lub nie wypłaciły wsparcia finansowego udzielanego w ramach środków zapobiegawczych. EUNB jest upoważniony do opracowania wytycznych w sprawie treści oświadczenia zawierającego wykaz środków niezbędnych do skutecznej realizacji środka zapobiegawczego oraz planu działań naprawczych.

W odniesieniu do wykorzystywania środków SGD na potrzeby środków alternatywnych, o których mowa w art. 11 ust. 5, art. 11d ustanawia warunki regulujące ofertę sprzedaży aktywów, praw i zobowiązań banku. Proces ten należy objąć harmonizacją w celu ograniczenia negatywnych skutków dla konkurencji oraz łatwiejszego przyciągnięcia potencjalnych nabywców. Powinien on także zapewnić spójność z narzędziami transferu na podstawie dyrektywy BRRD. Zgodnie z dyrektywą BRRD postępowania w celu likwidacji pozostałej części podmiotu w sposób uporządkowany należy wszczynać niezwłocznie.

Test najniższego kosztu służy porównaniu kosztu interwencji systemu gwarancji depozytów mającej na celu zapobiegnięcie dalszemu pogorszeniu sytuacji finansowej banku lub kosztu poniesionego przez system gwarancji depozytów w ramach przeniesienia działalności do innego banku z kosztami hipotetycznego scenariusza zakładającego wypłatę depozytów gwarantowanych w przypadku likwidacji. W poszczególnych państwach członkowskich wymóg ten wdrożono w różny sposób. W nowym art. 11e doprecyzowuje i harmonizuje się podejście do przeprowadzenia testu najniższego kosztu, który określa maksymalną kwotę,

jaką system gwarancji depozytów może wnieść w ramach interwencji innej niż wypłata w celu sfinansowania środków zapobiegawczych, środków w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz środków alternatywnych. Wypłata depozytów gwarantowanych w przypadku upadłości może generować koszty bezpośrednie i pośrednie dla systemu gwarancji depozytów i jego członków. Koszty bezpośrednie odpowiadają kwocie wydatkowanej przez system gwarancji depozytów na wypłaty pomniejszone o odzyskane należności z postępowania likwidacyjnego. W kosztach pośrednich należy uwzględnić konieczność uzupełnienia poziomu środków pieniężnych wydatkowanych przez system gwarancji depozytów oraz dodatkowe koszty finansowania ponoszone przez system gwarancji depozytów powiązane z wypłatą. Jeżeli test najniższego kosztu przeprowadza się na potrzeby środków zapobiegawczych, przy obliczaniu alternatywnego scenariusza wypłaty należy również uwzględnić znaczenie takich środków w kontekście ustawowego lub umownego mandatu systemu gwarancji depozytów. W kosztach interwencji innych niż wypłata należy uwzględnić oczekiwane zyski, wydatki operacyjne oraz potencjalne straty związane z interwencją. EUNB jest upoważniony do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych określających metodykę na potrzeby testu najniższego kosztu.

Art. 14 zmienia się w celu doprecyzowania, że gwarancja udzielana przez systemy gwarancji depozytów obejmuje także deponentów z siedzibą w państwie członkowskim, w którym ich instytucje kredytowe będące członkami korzystają ze swobody świadczenia usług. Ustanawia się w nim warunki, na jakich system gwarancji depozytów w państwie członkowskim pochodzenia może dokonywać zwrotów bezpośrednio na rzecz deponentów z oddziałów w innym państwie członkowskim oraz warunki uzyskania przez system gwarancji depozytów zezwolenia na prowadzenie działalności w przyjmującym państwie członkowskim w charakterze punktu kontaktowego dla deponentów z instytucji kredytowych, które korzystają ze swobody świadczenia usług. EUNB jest upoważniony do opracowania wytycznych w sprawie właściwych ról systemów gwarancji depozytów w państwie pochodzenia i w państwie przyjmującym oraz warunków, na których system gwarancji depozytów w państwie członkowskim pochodzenia podejmuje decyzje w sprawie dokonania zwrotu na rzecz deponentów z oddziałów mieszczących się w innym państwie członkowskim. Ponadto w artykule tym określa się zasady mające zastosowanie do obliczania środków pieniężnych podlegających przeniesieniu w przypadku, gdy instytucja członkowska zmieni swoją przynależność do systemu gwarancji depozytów, występując z systemu w jednym państwie członkowskim i przystępując do systemu w innym państwie członkowskim.

W art. 15 wprowadza się zmiany nakładające na oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę w państwach trzecich wymóg przyłączenia się do systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim, jeśli chcą świadczyć usługi bankowe oraz przyjmować kwalifikujące się depozyty w UE. Zgodnie z opinią EUNB przeważająca większość oddziałów z państw trzecich w państwach członkowskich UE jest już członkami systemu gwarancji depozytów UE ze względu na to, że system ochrony deponentów w państwie trzecim uznano za nierównoważny, albo ze względu na to, że nie przeprowadzono żadnej formalnej oceny równoważności. Niektóre z pozostałych oddziałów nie mają obowiązku przyłączenia się do właściwego systemu gwarancji depozytów UE niezależnie od tego, że wyniki oceny równoważności wykazują, że ich ochrona deponentów nie jest równoważna. Zgodnie z zaleceniem EUNB zmiana ta obejmuje wymóg członkostwa i zapewnia równą ochronę dla deponentów w unijnych oddziałach banków z państw trzecich oraz w bankach unijnych i ich oddziałach w innych państwach członkowskich. Dzięki temu zostaje wzmocniona ochrona deponentów, gdyż eliminuje ryzyko posiadania w UE depozytów, których ochrona w ramach pozaunijnego systemu gwarancji depozytów nie odpowiadałaby standardom UE (zgodnie z opinią EUNB spośród 74 oddziałów spoza EOG mających

siedzibę w UE 5 nie było członkami unijnego systemu gwarancji depozytów). Nałożenie na unijne oddziały banków z państw trzecich wymogu przyłączenia się do unijnego systemu gwarancji depozytów jest zgodne także z jednym z głównych celów niniejszego przeglądu, czyli ułatwieniem korzystania ze środków SGD w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Aby uniknąć narażenia środków SGD na ryzyko ekonomiczne i finansowe w państwach trzecich, w nowym art. 15a zezwala się na objęcie ochroną w ramach systemu gwarancji depozytów deponentów należących do oddziałów instytucji członkowskich mających siedziby w państwach trzecich wyłącznie wówczas, gdy zgromadzone środki przewyższają minimalny poziom docelowy.

W art. 16 wprowadza się zmiany w celu zharmonizowania informacji, które banki mają obowiązek corocznie udostępniać klientom, dotyczące ochrony ich depozytów. W ten sposób wzmacnia się także wymogi informacyjne dla deponentów w przypadku połączenia lub innej istotnej reorganizacji instytucji kredytowej, zmiany przynależności do systemu gwarancji depozytów i niedostępności depozytów ze względu na krytyczną sytuację finansową banków. Państwa członkowskie są upoważnione do weryfikacji poprawności informacji udostępnionych deponentom, a EUNB jest upoważniony do opracowania projektu regulacyjnych standardów dotyczących formy i treści arkusza informacyjnego oraz procedur i informacji dla deponentów, także w odniesieniu do depozytów ze środkami klientów oraz sytuacji obejmujących finansowanie terroryzmu/pranie pieniędzy.

Wprowadza się nowy art. 16a w celu doprecyzowania zasad dotyczących sprawozdawczości oraz ulepszenia wymiany informacji przekazywanych systemom gwarancji depozytów przez instytucję kredytową oraz przekazywanych EUNB przez systemy gwarancji depozytów i wyznaczone organy. Istotne jest, aby system gwarancji depozytów w każdym czasie i na żądanie otrzymywał od instytucji należących do tego systemu informacje dotyczące depozytów, które ubezpiecza. Jest to niezbędne do skutecznego działania systemu gwarancji depozytów w sposób wymagany przez niniejszą dyrektywę. Wskazane wymogi w zakresie sprawozdawczości są oparte na istniejących obowiązkach banków, obejmujących zapewnienie niezwłocznej identyfikacji depozytów, lub wynikają z rozszerzenia ochrony deponenta, a tym samym nie są sprzeczne z ogólnym celem, jakim jest zmniejszenie obciążeń administracyjnych spoczywających na instytucjach kredytowych. Istotne jest także właściwe informowanie EUNB o sytuacjach, które mają miejsce i w których system gwarancji depozytów może zgodnie z niniejszą dyrektywą interweniować w celu wsparcia EUNB w realizacji jego zadań z zakresu nadzoru nad integralnością finansową, stabilnością i bezpieczeństwem europejskiego systemu bankowego. EUNB jest upoważniony do opracowania projektu regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wzoru, procedur i treści tych informacji.

Państwa członkowskie mają obowiązek transpozycji tych zmian w terminie dwóch lat od wejścia w życie dyrektywy zmieniającej. Nowe przepisy dotyczące stosowania zabezpieczeń w zakresie korzystania ze środków zapobiegawczych przez systemy gwarancji depozytów na podstawie art. 11a nakładają wymóg zmian organizacyjnych i stopniowego budowania zdolności operacyjnych przez systemy gwarancji depozytów i wyznaczone organy, co uzasadnia dłuższy okres wdrażania. Biorąc pod uwagę specyfikę instytucjonalnych systemów ochrony, które zostały uznane za system gwarancji depozytów, wskazany okres wdrażania może zostać dodatkowo przedłużony.

2023/0115 (COD)

Wniosek

# DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

## zmieniająca dyrektywę 2014/49/UE w odniesieniu do zakresu ochrony depozytów, wykorzystywania środków z systemów gwarancji depozytów, współpracy transgranicznej i przejrzystości

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[33],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[34],

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego[35],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 19 ust. 5 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE[36] Komisja dokonała przeglądu stosowania i zakresu tej dyrektywy i stwierdziła, że cel, jakim jest ochrona deponentów w Unii w drodze ustanowienia systemów gwarancji depozytów, został w znacznej mierze osiągnięty. Komisja stwierdziła jednak również, że istnieje potrzeba wypełnienia pozostałych luk w ochronie deponentów oraz usprawnienia funkcjonowania systemów gwarancji depozytów przy jednoczesnej harmonizacji przepisów dotyczących interwencji systemów gwarancji depozytów w innych przypadkach niż procedury wypłaty.

(2) Niewywiązanie się z obowiązków zapłaty składek na rzecz systemów gwarancji depozytów lub nieudostępnienie informacji deponentom i systemom gwarancji depozytów mogłoby zagrozić osiągnięciu celu, jakim jest ochrona deponentów. Systemy gwarancji depozytów lub – w stosownych przypadkach – wyznaczone organy mogą nakładać kary pieniężne za opóźnienie w płatnościach składek. Istotne znaczenie ma poprawa koordynacji między systemami gwarancji depozytów oraz wyznaczonymi i właściwymi organami w celu podejmowania działań w zakresie egzekwowania prawa wobec instytucji kredytowej, która nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań.

---

33 Dz.U. C […] z […], s. […].

34 Dz.U. C […] z […], s. […].

35 Dz.U. C […] z […], s. […].

36 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

Jakkolwiek stosowanie przez właściwe organy środków nadzorczych i środków egzekwowania prawa wobec instytucji kredytowych jest regulowane prawem krajowym oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE[37], niezbędne jest zapewnienie, aby wyznaczone organy terminowo informowały właściwe organy o wszelkich naruszeniach obowiązków spoczywających na instytucjach kredytowych nałożonych na mocy przepisów o ochronie depozytów.

(3) W celu wsparcia dalszej konwergencji praktyk systemów gwarancji depozytów oraz udzielania systemom gwarancji depozytów pomocy w testowaniu ich odporności Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) powinien wydać wytyczne w sprawie przeprowadzania przez systemy gwarancji depozytów testów warunków skrajnych swoich systemów.

(4) Na podstawie art. 5 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2014/49/UE depozyty niektórych instytucji finansowych, w tym firm inwestycyjnych, wyłączono z ochrony, jaką zapewnia system gwarancji depozytów. Środki pieniężne, które te instytucje finansowe otrzymały od klientów i zdeponowały w instytucji kredytowej w ich imieniu w ramach świadczenia oferowanych usług, powinny jednak być chronione z zastrzeżeniem określonych warunków.

(5) Zakres deponentów, którzy obecnie objęci są ochroną w formie wypłaty z systemu gwarancji depozytów, ustalono, kierując się chęcią ochrony inwestorów detalicznych, natomiast uznano, że inwestorzy profesjonalni takiej ochrony nie potrzebują. Z tego względu z ochrony wyłączono organy publiczne. Większości organów publicznych (w niektórych państwach członkowskich obejmujących szkoły i szpitale) nie można jednak uznać za inwestorów profesjonalnych. Niezbędne jest zatem zapewnienie, aby depozyty wszystkich inwestorów detalicznych, w tym organów publicznych, mogły korzystać z ochrony oferowanej przez system gwarancji depozytów.

(6) Depozyty wynikające z określonych zdarzeń, w tym z transakcji dotyczących nieruchomości związanych z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi lub z wypłaty określonych świadczeń z tytułu ubezpieczenia, mogą tymczasowo prowadzić do zwiększenia wielkości depozytów. Z tego powodu w art. 6 ust. 2 dyrektywy 2014/49/UE obecnie zobowiązuje się państwa członkowskie do zapewnienia, aby depozyty wynikające z tych zdarzeń były chronione powyżej kwoty 100 000 EUR przez co najmniej 3 miesiące, ale nie dłużej niż 12 miesięcy od momentu uznania rachunku daną kwotą lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów. W celu harmonizacji ochrony deponentów w Unii oraz w celu zmniejszenia złożoności administracyjnej i niepewności prawa w odniesieniu do zakresu ochrony takich depozytów niezbędne jest ujednolicenie ich ochrony, tak aby chronione były do kwoty co najmniej 500 000 EUR przez zharmonizowany okres 6 miesięcy, w uzupełnieniu poziomu gwarancji wynoszącego 100 000 EUR.

(7) Podczas transakcji dotyczącej nieruchomości środki pieniężne mogą być przesyłane między różnymi rachunkami, zanim transakcja ta zostanie faktycznie rozliczona. W celu jednolitej ochrony deponentów zawierających transakcje dotyczące nieruchomości ochrona tymczasowo wysokich sald powinna mieć zastosowanie do

[37] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

przychodów ze sprzedaży, jak również do środków pieniężnych zdeponowanych w celu nabycia prywatnej nieruchomości mieszkalnej w krótkim terminie.

(8) W celu zapewnienia terminowego wydatkowania kwoty wypłacanej przez system gwarancji depozytów oraz w celu uproszczenia przepisów administracyjnych i zasad obliczania należy znieść swobodę uznania odnośnie do uwzględnienia wymagalnych zobowiązań przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie.

(9) Niezbędna jest optymalizacja zdolności operacyjnych systemów gwarancji depozytów oraz zmniejszenie obciążeń administracyjnych. Z tego powodu należy ustanowić, że jeżeli chodzi o identyfikację deponentów uprawnionych do depozytów na rachunkach, do których deponent nie jest w sposób nieograniczony uprawniony, lub ocenę, czy deponentom przysługują gwarancje z tytułu tymczasowo wysokich sald, obowiązek wykazania tego uprawnienia ciąży na deponentach i posiadaczach rachunków.

(10) Niektóre depozyty mogą być objęte dłuższym terminem wypłaty, ponieważ systemy gwarancji depozytów muszą zweryfikować roszczenia o wypłatę. W celu harmonizacji przepisów w całej Unii termin wypłaty należy ograniczyć do 20 dni roboczych od otrzymania właściwej dokumentacji.

(11) Koszt administracyjny związany z wypłatą małych kwot na rachunkach nieaktywnych może przewyższyć korzyści odniesione przez deponenta. Należy w związku z tym uściślić, że systemy gwarancji depozytów nie są zobowiązane do podjęcia aktywnych działań w celu wypłaty depozytów przechowywanych na takich rachunkach poniżej określonych progów, które należy ustalić na szczeblu krajowym. Należy jednak zachować prawo deponentów do wnoszenia roszczenia o wypłatę tej kwoty. Jeżeli ten sam deponent posiada także inne aktywne rachunki, systemy gwarancji depozytów powinny ponadto uwzględniać tę kwotę przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi.

(12) Systemy gwarancji depozytów stosują różne metody wypłaty środków deponentom – od wypłat gotówki po przekazywanie środków drogą elektroniczną. W celu zapewnienia identyfikowalności procesu wypłat dokonywanych przez systemy gwarancji depozytów oraz zachowania zgodności z celami unijnych ram dotyczących zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, jeżeli kwota zwrotu przekracza 10 000 EUR, domyślną metodą wypłaty powinny być zwroty dokonywane na rzecz deponentów za pośrednictwem polecenia przelewu.

(13) Z ochrony depozytów wyłączone są instytucje finansowe. Niektóre instytucje finansowe, w tym instytucje pieniądza elektronicznego, instytucje płatnicze i firmy inwestycyjne, także deponują jednak środki pieniężne otrzymane od swoich klientów na rachunkach bankowych, często tymczasowo, w celu zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie ochronny przewidzianymi w przepisach sektorowych, w tym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE[38], dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366[39] oraz dyrektywie Parlamentu

[38] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

[39] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

Europejskiego i Rady 2014/65/UE[40]. Biorąc pod uwagę rosnącą rolę tych instytucji finansowych, systemy gwarancji depozytów powinny chronić takie depozyty pod warunkiem, że klienci zostali zidentyfikowani lub można ich zidentyfikować.

(14) Klienci instytucji finansowych nie zawsze wiedzą, jaką instytucję kredytową wybrała instytucja finansowa w celu zdeponowania ich środków. Systemy gwarancji depozytów nie powinny zatem łączyć takich depozytów z depozytem, który ci sami klienci mogą posiadać w tej samej instytucji kredytowej, w której instytucja finansowa umieściła ich depozyty. Instytucje kredytowe mogą nie znać klientów uprawnionych do kwot przechowywanych na rachunkach klientów lub nie być w stanie sprawdzić i ewidencjonować indywidualnych danych tych klientów. W zależności od rodzaju i modelu biznesowego instytucji finansowej mogą zdarzyć się sytuacje, w których wypłata bezpośrednio na rzecz klienta mogłaby narazić na szkodę posiadacza rachunku. Systemom gwarancji depozytów należy zatem zezwolić na wypłatę określonych kwot na rachunek klienta otwarty przez posiadacza rachunku w innej instytucji kredytowej na rzecz każdego klienta, jeżeli spełnione są określone kryteria. W celu uniknięcia w tych sytuacjach ryzyka podwójnej płatności wszelkie roszczenia klientów w odniesieniu do kwot przechowywanych w ich imieniu przez posiadacza rachunku należy obniżyć o kwotę wypłaconą tym klientom bezpośrednio przez system gwarancji depozytów. EUNB powinien zatem opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia szczegółów technicznych związanych z identyfikacją klientów na potrzeby wypłaty, kryteriów wypłaty posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów albo klientowi bezpośrednio, jak również zasad mających na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłaty na rzecz tego samego beneficjenta.

(15) W przypadku dokonywania wypłat na rzecz deponentów systemy gwarancji depozytów mogą znaleźć się w sytuacjach, które powodują powstanie obaw dotyczących prania pieniędzy. System gwarancji depozytów powinien zatem wstrzymać wypłatę na rzecz deponenta, jeżeli otrzymał zawiadomienie, że jednostka analityki finansowej zawiesiła rachunek bankowy lub płatniczy zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi przeciwdziałania praniu pieniędzy.

(16) W art. 9 dyrektywy 2014/49/UE przewidziano, że w przypadku gdy system gwarancji depozytów dokonuje płatności w kontekście postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemowi gwarancji depozytów przysługuje wobec danej instytucji kredytowej roszczenie na kwotę równą kwocie dokonanych przez niego płatności, a roszczenie to ma taki sam stopień uprzywilejowania co depozyty gwarantowane. W przepisie tym nie dokonano rozróżnienia na wkład systemu gwarancji depozytów w przypadku korzystania z instrumentu umorzenia lub konwersji długu przy kontynuacji działalności i wkład systemu gwarancji depozytów w finansowanie strategii zakładającej przeniesienie (sprzedaż przedsiębiorstwa lub instrument instytucji pomostowej), po którym to przeniesieniu następuje likwidacji pozostałej części podmiotu. W celu zapewnienia jasności i pewności prawa w odniesieniu do istnienia i kwoty roszczenia przysługującego systemowi gwarancji depozytów w różnych scenariuszach należy uściślić, że gdy wkład systemu gwarancji depozytów wspiera stosowanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej bądź środków alternatywnych, w wyniku czego pulę aktywów,

[40] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

praw i zobowiązań, w tym depozytów, instytucji kredytowej przenosi się na odbiorcę, temu systemowi gwarancji depozytów powinno przysługiwać roszczenie wobec pozostałej części podmiotu w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym następnie na podstawie prawa krajowego. W celu zapewnienia, aby akcjonariusze i wierzyciele instytucji kredytowej pozostawieni w pozostałej części podmiotu faktycznie pokryli straty tej instytucji kredytowej, zwiększając tym samym możliwość uzyskania w postępowaniu upadłościowym zwrotu na rzecz systemu gwarancji depozytów, roszczenie systemu gwarancji depozytów powinno mieć taki sam stopień uprzywilejowania co roszczenie deponentów. W przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu przy kontynuacji działalności (tj. gdy instytucja kredytowa kontynuuje działalność) system gwarancji depozytów wnosi wkład w kwocie, o którą depozyty gwarantowane zostałyby pomniejszone w drodze umorzenia, lub w kwocie, w jakiej dokonano by konwersji w celu pokrycia strat w tej instytucji kredytowej, gdyby depozyty gwarantowane były objęte zakresem umorzenia lub konwersji długu. W związku z tym wkład systemu gwarancji depozytów nie powinien prowadzić do powstania roszczenia wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, gdyż niweczyłoby to cel, jaki przyświeca wkładowi wnoszonemu przez system gwarancji depozytów.

(17) W celu zapewnienia konwergencji praktyk systemów gwarancji depozytów oraz zagwarantowania deponentom pewności prawa, jeśli chodzi o możliwość dochodzenia roszczeń o wypłatę depozytów, jak również w celu uniknięcia przeszkód operacyjnych dla systemów gwarancji depozytów, istotne jest ustalenie odpowiednio długiego okresu, w którym deponenci mogą wnosić roszczenia o wypłatę ich depozytów, w tych przypadkach, w których system gwarancji depozytów nie wypłacił deponentom depozytów w terminach przewidzianych na wypłatę w art. 8 dyrektywy 2014/49/UE.

(18) Na podstawie art. 10 ust. 2 dyrektywy 2014/49/UE państwa członkowskie mają zapewnić, by do 3 lipca 2024 r. dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów osiągnęły poziom docelowy wynoszący 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu. W celu dokonania obiektywnej oceny, czy systemy gwarancji depozytów spełniają ten wymóg, należy ustalić jasny okres odniesienia, aby ustalić kwotę depozytów gwarantowanych oraz kwotę dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów.

(19) W celu zapewnienia odporności systemów gwarancji depozytów ich środki finansowe powinny pochodzić ze stabilnych i nieodwołalnych składek. Niektóre źródła finansowania systemu gwarancji depozytów, takie jak pożyczki oraz oczekiwane kwoty środków odzyskanych, mają charakter zbyt warunkowy, aby można je było zaliczyć jako składki do celów osiągnięcia poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów. W celu harmonizacji nałożonych na systemy gwarancji depozytów warunków dotyczących osiągnięcia ich poziomu docelowego oraz w celu zapewnienia, aby dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów były finansowane ze składek sektora bankowego, środki, które można zaliczyć na poczet osiągnięcia poziomu docelowego, należy odróżnić od środków uznawanych za uzupełniające źródło finansowania. Wypływy środków systemu gwarancji depozytów, w tym przewidywalne spłaty pożyczek, można planować i uwzględniać w regularnych składkach członków systemu gwarancji depozytów, a zatem wypływ te nie powinny skutkować zmniejszeniem stanu dostępnych środków finansowych poniżej poziomu docelowego. Należy w związku z tym uściślić, że po osiągnięciu po raz pierwszy poziomu docelowego sześcioletni okres uzupełniania powinien być inicjowany wyłącznie w przypadku wystąpienia niedoboru dostępnych środków finansowych

systemu gwarancji depozytów spowodowanego interwencją systemu gwarancji depozytów (wypłata bądź środki zapobiegawcze, środki z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub środki alternatywne). W celu zapewnienia spójnego stosowania EUNB powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych określających metodykę obliczania poziomu docelowego przez systemy gwarancji depozytów.

(20) Powinna istnieć możliwość niezwłocznego wykorzystania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów, aby można było podjąć działanie w obliczu nagłych sytuacji, takich jak wypłata lub inne interwencje. Ze względu na różne praktyki w całej Unii należy określić wymogi dotyczące strategii inwestycyjnej obejmującej środki systemów gwarancji depozytów w celu złagodzenia wszelkiego negatywnego wpływu na zdolność systemu gwarancji depozytów do realizacji jego zadań. Jeżeli system gwarancji depozytów nie ma kompetencji, aby określić taką strategię inwestycyjną, władza, organ lub podmiot w państwie członkowskim, które odpowiadają za określenie strategii inwestycyjnej, przy określaniu tej strategii inwestycyjnej powinny przestrzegać także zasad dotyczących dywersyfikacji oraz inwestycji w aktywa o niskim ryzyku. W celu zachowania pełnej niezależności operacyjnej i elastyczności systemu gwarancji depozytów w zakresie dostępu do jego środków finansowych, jeżeli środki systemu gwarancji depozytów są zdeponowane w Skarbie Państwa, środki te należy wydzielić i umieścić na wyodrębnionym rachunku.

(21) Możliwość pozyskania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów w drodze składek obowiązkowych wpłacanych przez instytucje członkowskie do istniejących systemów składek obowiązkowych ustanowionych przez państwo członkowskie w celu pokrycia kosztów związanych z ryzykiem systemowym nigdy nie była wykorzystywana, a zatem należy ją usunąć.

(22) Niezbędne jest wzmocnienie ochrony deponentów przy jednoczesnym uniknięciu potrzeby gwałtownej wyprzedaży aktywów systemu gwarancji depozytów oraz ograniczeniu potencjalnych negatywnych procyklicznych skutków dla sektora bankowego, wywołanych pobraniem składek nadzwyczajnych. Systemy gwarancji depozytów powinny zatem mieć możliwość korzystania z alternatywnych mechanizmów finansowania, dzięki którym będą mogły w każdym czasie uzyskać krótkoterminowe finansowanie ze źródeł innych niż składki, także przed wykorzystaniem ich dostępnych środków finansowych i środków pieniężnych zgromadzonych w wyniku poboru składek nadzwyczajnych. Z uwagi na fakt, że instytucje kredytowe powinny w pierwszej kolejności pokrywać koszty i ponosić odpowiedzialność za finansowanie systemów gwarancji depozytów, z alternatywnych mechanizmów finansowania z funduszy publicznych należy korzystać tylko w ostateczności.

(23) W celu zapewnienia należycie zróżnicowanych inwestycji środków systemów gwarancji depozytów oraz spójnych praktyk EUNB powinien wydać wytyczne obejmujące wskazówki dla systemów gwarancji depozytów w tym zakresie.

(24) Chociaż podstawową rolą systemów gwarancji depozytów jest wypłata depozytów gwarantowanych deponentom, interwencje inne niż wypłata mogą okazać się bardziej opłacalne dla systemów gwarancji depozytów oraz zapewnić nieprzerwany dostęp do depozytów poprzez ułatwienie strategii przeniesienia. Systemy gwarancji depozytów mogą być zobowiązane do wnoszenia wkładu w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji kredytowych. Ponadto w niektórych państwach członkowskich

systemy gwarancji depozytów mogą finansować środki zapobiegawcze w celu przywrócenia długoterminowej rentowności instytucji kredytowych lub środki alternatywne z zakresu upadłości. Chociaż takie środki zapobiegawcze i alternatywne mogą przyczynić się w znacznym stopniu do poprawy ochrony depozytów, niezbędne jest objęcie takich środków właściwymi zabezpieczeniami, także w postaci zharmonizowanego testu najniższego kosztu, w celu zapewnienia równych warunków działania oraz skuteczności i opłacalności takich środków. Zabezpieczenia takie powinny mieć zastosowanie wyłącznie w przypadku interwencji finansowanych z dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów uregulowanych na mocy niniejszej dyrektywy.

(25) Środki mające na celu zapobieganie upadłości instytucji kredytowej poprzez wystarczająco wczesne interwencje mogą odgrywać skuteczną rolę w sekwencji narzędzi zarządzania kryzysowego służących utrzymaniu zaufania deponentów oraz stabilności finansowej. Środki te mogą przyjmować różne formy – środków wsparcia kapitałowego w ramach instrumentów funduszy własnych (w tym instrumenty w kapitale podstawowym Tier I) lub innych instrumentów kapitałowych, gwarancji lub pożyczek. Systemy gwarancji depozytów korzystały z tych środków w sposób niejednolity. W celu zapewnienia sekwencji narzędzi zarządzania kryzysowego oraz możliwości korzystania ze środków zapobiegawczych w sposób spójny z ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zasadami pomocy państwa niezbędne jest określenie momentu i warunków ich stosowania. Środki zapobiegawcze nie są właściwym sposobem pokrywania poniesionych strat, jeżeli instytucja kredytowa jest już na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, i należy z nich korzystać na wcześniejszym etapie, aby zapobiec pogorszeniu sytuacji finansowej banku. W związku z tym wyznaczone organy powinny weryfikować, czy zostały spełnione warunki takiej interwencji systemu gwarancji depozytów. Wspomniane warunki korzystania z dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów powinny ponadto pozostawać bez uszczerbku dla oceny właściwego organu dotyczącej kwestii, czy instytucjonalny system ochrony spełnia kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[41].

(26) W celu zapewnienia, aby środki zapobiegawcze osiągnęły swój cel, na instytucje kredytowe należy nałożyć wymóg sporządzenia oświadczenia opisującego środki, które zobowiązują się wprowadzić. Sporządzenie takiego oświadczenia nie powinno być dla instytucji kredytowej zbyt obciążające ani czasochłonne, tak aby zapewnić systemowi gwarancji depozytów możliwość wystarczająco wczesnej interwencji. Oświadczenie towarzyszące środkom zapobiegawczym powinno zatem przybrać formę możliwie krótkiego dokumentu wyjaśniającego. Oświadczenie takie powinno obejmować wszystkie elementy, których celem jest zapobieganie wypływowi środków finansowych oraz poprawa sytuacji kapitałowej i poziomu płynności instytucji kredytowej, umożliwienie instytucji kredytowej zapewnienie zgodności z właściwymi wymogami ostrożnościowymi i innymi wymogami regulacyjnymi w ujęciu prospektywnym. Oświadczenie takie powinno zatem obejmować środki służące pozyskaniu kapitału, w tym zasady dotyczące emisji akcji z prawem poboru, dobrowolne przekształcenie podporządkowanych instrumentów dłużnych, proces

[41] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

zarządzania zobowiązaniami, sprzedaż aktywów w celu zgromadzenia kapitału, sekurytyzację portfeli oraz zatrzymanie zysków, w tym zakazy wypłacania dywidend oraz zakazy nabywania udziałów w przedsiębiorstwach. Z tego samego powodu podczas wdrażania środków przewidzianych w oświadczeniu instytucje kredytowe powinny także wzmocnić swoje poziomy płynności, jak również powstrzymywać się od agresywnych praktyk handlowych oraz od wykupywania własnych akcji lub korzystania z opcji kupna hybrydowych instrumentów kapitałowych. Oświadczenie takie powinno obejmować także strategię wyjścia dla wszelkich uzyskanych środków wsparcia. Właściwe organy są najwłaściwszą stroną, z którą należy konsultować kwestię istotności i wiarygodności środków przewidzianych w oświadczeniu. W celu zapewnienia, aby wyznaczone organy właściwe dla systemu gwarancji depozytów, do którego instytucja kredytowa zwróciła się o finansowanie środka zapobiegawczego, były w stanie ocenić, czy spełnione są wszystkie warunki dla środków zapobiegawczych, właściwe organy powinny współpracować z wyznaczonymi organami. W celu zapewnienia spójnego podejścia do stosowania środków zapobiegawczych w całej Unii EUNB powinien wydać wytyczne mające na celu wsparcie instytucji kredytowych w sporządzeniu takiego oświadczenia.

(27) W celu zapewnienia, aby instytucje kredytowe, które otrzymują od systemów gwarancji depozytów wsparcie w postaci środków zapobiegawczych, wypełniały swoje zobowiązania, właściwe organy powinny żądać sporządzenia planu działań naprawczych od instytucji kredytowych, które nie wypełniły swoich zobowiązań. Jeżeli zdaniem właściwego organu środki zawarte w planie działań naprawczych nie umożliwią osiągnięcia długoterminowej rentowności instytucji kredytowej, system gwarancji depozytów nie powinien udzielać instytucji kredytowej dalszego wsparcia w postaci środków zapobiegawczych. W celu zapewnienia spójnego podejścia do stosowania środków zapobiegawczych w całej Unii EUNB powinien wydać wytyczne mające na celu wsparcie instytucji kredytowych w sporządzeniu takiego planu działań naprawczych.

(28) W celu uniknięcia szkodliwego wpływu na konkurencję oraz rynek wewnętrzny niezbędne jest ustalenie, że w przypadku środków alternatywnych dotyczących upadłości odpowiednie organy reprezentujące instytucję kredytową w kontekście krajowego postępowania upadłościowego (likwidator, syndyk, zarządca lub inny podmiot) powinny zorganizować ofertę sprzedaży przedsiębiorstwa instytucji kredytowej lub jego części w ramach otwartej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej procedury, dążąc jednocześnie do uzyskania możliwie jak najwyższej ceny sprzedaży. Instytucja kredytowa lub pośrednik działający w imieniu instytucji kredytowej powinni stosować zasady adekwatne dla oferty sprzedaży aktywów, praw i zobowiązań przeznaczonych do przekazania potencjalnym nabywcom. Korzystanie z zasobów państwowych podlega w każdym razie, w stosownych przypadkach, właściwym zasadom pomocy państwa na mocy Traktatu.

(29) Ponieważ głównym celem systemów gwarancji depozytów jest ochrona depozytów gwarantowanych, systemy gwarancji depozytów powinny mieć możliwość finansowania interwencji innych niż wypłaty w przypadkach, gdy takie interwencje są tańsze od wypłat. Doświadczenia związane ze stosowaniem tej zasady („test najniższego kosztu”) uwypukliły kilka niedociągnięć, gdyż aktualne ramy nie określają szczegółowo sposobu ustalenia kosztów tych interwencji ani kosztów wypłaty. W celu zapewnienia spójnego stosowania testu najniższego kosztu w całej Unii niezbędne jest określenie sposobu obliczania tych kosztów. Jednocześnie niezbędne jest uniknięcie zbyt rygorystycznych warunków, które skutecznie

uniemożliwiłyby korzystanie ze środków systemów gwarancji depozytów na potrzeby innych interwencji niż wypłata. Podczas przeprowadzania oceny najniższego kosztu systemy gwarancji depozytów powinny w pierwszej kolejności zweryfikować, czy koszt finansowania wybranych środków jest niższy niż koszt wypłaty depozytów gwarantowanych. W metodyce oceny najniższego kosztu należy uwzględnić wartość pieniądza w czasie.

(30) Likwidacja może być procesem długotrwałym, którego skuteczność zależy od skuteczności działania sądownictwa krajowego, systemów prawa upadłościowego, indywidualnych cech banku oraz okoliczności związanych z upadłością. W odniesieniu do interwencji systemów gwarancji depozytów w ramach środków alternatywnych test najniższego kosztu powinien opierać się na wycenie aktywów i zobowiązań instytucji kredytowej, określonej w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, oraz na oszacowaniu określonym w art. 36 ust. 8 tej dyrektywy. Dokładna ocena należności odzyskanych w ramach likwidacji może jednak stanowić wyzwanie w kontekście testu najniższego kosztu w odniesieniu do środków zapobiegawczych, które najpewniej miały miejsce na długo przed jakąkolwiek przewidywalną likwidacją. Scenariusz alternatywny testu najniższego kosztu w odniesieniu do środków zapobiegawczych należy zatem odpowiednio dostosować, a w każdym razie ograniczyć oczekiwane odzyskane należności do uzasadnionej kwoty ustalonej w oparciu o odzyskane należności w przeszłych zdarzeniach obejmujących wypłatę.

(31) Wyznaczone organy powinny oszacować koszt środka ponoszony przez system gwarancji depozytów, w tym po spłacie pożyczki, dokapitalizowaniu lub wykorzystaniu gwarancji, po odliczeniu oczekiwanych zysków, wydatków operacyjnych oraz potencjalnych strat, w porównaniu ze scenariuszem alternatywnym opartym na hipotetycznej ostatecznej stracie na koniec postępowania upadłościowego, w której należy uwzględnić należności odzyskane z systemu gwarancji depozytów jako część postępowania likwidacyjnego dotyczącego banku. Aby uzyskać rzetelny i bardziej kompleksowy obraz rzeczywistych kosztów wypłaty na rzecz deponentów, przy szacowaniu strat poniesionych z powodu wypłaty depozytów gwarantowanych należy uwzględnić koszty pośrednio związane z wypłatą na rzecz deponentów. Koszty takie powinny obejmować koszt uzupełnienia systemu gwarancji depozytów oraz koszty, które system ten może ponieść w wyniku skorzystania z finansowania alternatywnego. W celu zapewnienia spójnego stosowania testu najniższego kosztu EUNB powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych dotyczących metodyki obliczania kosztu różnych interwencji systemu gwarancji depozytów. W celu zapewnienia zgodności metodyki oceny najniższego kosztu z ustawowym lub umownym mandatem systemu gwarancji depozytów w odniesieniu do środków zapobiegawczych EUNB powinien, przy opracowaniu wspomnianego projektu regulacyjnych standardów technicznych, uwzględnić istotność środków zapobiegawczych w metodyce obliczania kosztu scenariusza alternatywnego względem wypłaty.

(32) W celu zapewnienia zharmonizowanej ochrony deponentów oraz określenia właściwych obowiązków w całej Unii system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia powinien zapewnić wypłatę na rzecz deponentów znajdujących się w państwach członkowskich, w których instytucje kredytowe będące członkami systemu gwarancji depozytów przyjmują depozyty i inne środki pieniężne podlegające zwrotowi, oferując usługi z zakresu depozytów w trybie transgranicznym bez zakładania siedziby w przyjmującym państwie członkowskim. W celu ułatwienia operacji wypłat oraz udostępnienia deponentom informacji system gwarancji

depozytów przyjmującego państwa członkowskiego powinien mieć możliwość działania w charakterze punktu kontaktowego dla deponentów w instytucjach kredytowych, które korzystają ze swobody świadczenia usług.

(33) Współpraca między systemami gwarancji depozytów w całej Unii ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia szybkiej i efektywnej kosztowo wypłaty na rzecz deponentów w sytuacjach, gdy instytucje kredytowe świadczą usługi bankowe za pośrednictwem oddziałów w innych państw członkowskich. Ze względu na postęp technologiczny, który wspiera korzystanie z przelewów transgranicznych oraz identyfikacji zdalnej, system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia powinien mieć możliwość dokonywania wypłat bezpośrednio na rzecz deponentów w oddziałach mających siedzibę w innym państwie członkowskim, pod warunkiem że obciążenie administracyjne oraz koszty są mniejsze niż wówczas, gdyby wypłata była realizowana przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego. Wskazana elastyczność powinna stanowić uzupełnienie aktualnego mechanizmu współpracy, nakładając na system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego wymóg wypłaty na rzecz deponentów w oddziałach w imieniu systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia. W celu utrzymania zaufania deponentów zarówno w przyjmującym państwie członkowskim, jak i w państwie członkowskim pochodzenia EUNB powinien wydać wytyczne służące wsparciu systemów gwarancji depozytów w prowadzeniu takiej współpracy, między innymi proponując wykaz warunków, na których systemy gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia mogą podjąć decyzję o dokonaniu wypłat na rzecz deponentów w oddziałach mających siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim.

(34) Instytucje kredytowe mogą zmienić przynależność do systemu gwarancji depozytów z powodu przeniesienia swojej siedziby głównej do innego państwa członkowskiego lub przekształcenia swojej jednostki zależnej w oddział lub odwrotnie. Art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE stanowi, że składki takiej instytucji kredytowej wpłacone w okresie 12 miesięcy poprzedzających przeniesienie przekazuje się temu innemu systemowi gwarancji depozytów proporcjonalnie do kwoty przekazanych gwarantowanych depozytów. W celu zapewnienia, aby transfer składek na rzecz przyjmującego systemu gwarancji depozytów nie zależał od rozbieżnych przepisów krajowych dotyczących fakturowania lub faktycznej daty płatności składek, pierwotny system gwarancji depozytów powinien obliczać kwotę podlegającą transferowi na podstawie składek należnych, a nie składek wpłaconych.

(35) Niezbędne jest zapewnienie równej ochrony w całej Unii tym deponentom, którym nie można udzielić pełnej gwarancji w ramach systemu oceny równoważności ochrony deponentów w państwach trzecich. Z tego powodu zlokalizowane w Unii oddziały instytucji kredytowej, której siedziba znajduje się w państwie trzecim, powinny przyłączyć się do systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim, w którym prowadzą działalność polegającą na przyjmowaniu depozytów. Wymóg ten zapewniłby także zgodność z dyrektywami 2013/36/UE i 2014/59/UE, których celem jest wprowadzenie bardziej solidnych ram prawnych dotyczących nadzoru ostrożnościowego oraz ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grup z państw trzecich świadczących usługi bankowe w Unii. Należy natomiast unikać narażania systemów gwarancji depozytów na ryzyko ekonomiczne i finansowe, którego źródłem są państwa trzecie. Nie należy zatem obejmować ochroną depozytów w oddziałach założonych przez unijne instytucje kredytowe w państwach trzecich.

(36) Znormalizowane i regularne ujawnianie informacji zwiększa świadomość deponentów w odniesieniu do ochrony depozytów. W celu dostosowania wymogów dotyczących ujawniania informacji do postępu technicznego w wymogach tych należy uwzględnić nowe kanały komunikacji cyfrowej, za pośrednictwem których instytucje kredytowe komunikują się z deponentami. Deponenci powinni otrzymywać jasne i spójne informacje objaśniające ochronę ich depozytów przy jednoczesnym zmniejszeniu odnośnego obciążenia administracyjnego instytucji kredytowych lub systemów gwarancji depozytów. Należy upoważnić EUNB do opracowania projektu wykonawczych standardów technicznych w celu określenia treści i formatu arkusza informacyjnego dla deponentów przekazywanego corocznie deponentom, jak również wzoru informacji, które systemy gwarancji depozytów lub instytucje kredytowe mają obowiązek przekazywać deponentom w określonych sytuacjach, takich jak połączenie instytucji kredytowych, ustalenie, że depozyty są niedostępne, lub wypłata depozytów ze środkami klientów.

(37) Połączenie instytucji kredytowych lub przekształcanie jednostki zależnej w oddział lub odwrotnie może wpłynąć na zasadnicze elementy ochrony deponentów. W celu uniknięcia negatywnych skutków dla deponentów, którzy przechowują depozyty w obu łączących się bankach oraz których prawo do gwarancji depozytu uległoby zmniejszeniu ze względu na zmiany przynależności do systemu gwarancji depozytów, wszyscy deponenci powinni zostać poinformowani o takich zmianach oraz powinni mieć prawo do wycofania, bez ponoszenia kary, swoich środków pieniężnych do wysokości kwoty równej uszczupleniu gwarancji depozytów.

(38) W celu utrzymania stabilności finansowej, uniknięcia efektu domina, oraz, w stosownych przypadkach, umożliwienia deponentom wykonania ich praw do dochodzenia roszczeń o wypłatę depozytów, wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów oraz zainteresowane instytucje kredytowe powinny informować deponentów o depozytach, które stają się niedostępne.

(39) W celu zwiększenia przejrzystości dla deponentów oraz promowania stabilności finansowej i zaufania wśród systemów gwarancji depozytów realizujących swoje zadania należy ulepszyć aktualne wymogi dotyczące sprawozdawczości. W rozwinięciu obecnych wymogów, na których podstawie systemy gwarancji depozytów mogą zwracać się do swoich instytucji członkowskich o wszelkie informacje niezbędne do przygotowania wypłaty, systemy gwarancji depozytów powinny także mieć możliwość zwracania się o informacje niezbędne do przygotowania wypłaty w kontekście współpracy transgranicznej. Na żądanie systemu gwarancji depozytów instytucje członkowskie powinny musieć przedstawić ogólne informacje na temat wszelkiej istotnej działalności transgranicznej prowadzonej w innych państwach członkowskich. Podobnie, w celu zapewnienia EUNB odpowiedniego zakresu informacji na temat kształtowania się stanu dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów oraz na temat wykorzystania tych środków, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby systemy gwarancji depozytów co roku informowały EUNB o kwocie depozytów gwarantowanych i dostępnych środków finansowych oraz powiadamiały EUNB o okolicznościach, które doprowadziły do wykorzystania środków systemu gwarancji depozytów na potrzeby dokonania wypłat lub zastosowania innych środków. Ponadto, aby odzwierciedlić wzmocnioną rolę systemów gwarancji depozytów w zarządzaniu kryzysowym w sektorze bankowym, której celem jest ułatwienie korzystania ze środków systemów gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemy gwarancji depozytów powinny mieć prawo do otrzymania

streszczenia planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych w celu zwiększenia ich ogólnej gotowości do udostępnienia środków pieniężnych.

(40) Standardy techniczne w usługach finansowych powinny ułatwiać spójną harmonizację oraz odpowiednią ochronę deponentów w całej Unii. EUNB, jako organowi dysponującemu wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej, należy powierzyć, ze względu na wydajność i odpowiedniość, zadanie opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych, w celu przyjęcia ich przez Komisję.

(41) W przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie Komisja powinna przyjąć opracowane przez EUNB projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010[42] w celu określenia: a) szczegółów technicznych związanych z identyfikacją klientów instytucji finansowych na potrzeby wypłaty depozytów ze środkami klientów, kryteriów wypłaty środków posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów albo bezpośrednio klientowi oraz zasad mających na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłatę na rzecz tego samego beneficjenta; b) metodyki na potrzeby testu najniższego kosztu oraz c) metodyki obliczania dostępnych środków finansowych kwalifikujących się do spełnienia poziomu docelowego.

(42) Komisja powinna, w przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie, przyjąć opracowane przez EUNB projekty wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia: a) treści i formatu arkusza informacyjnego dla deponenta, wzoru informacji, które systemy gwarancji depozytów albo instytucje kredytowe powinny przekazywać deponentom; b) procedur stosowanych przy przekazywaniu przez instytucje kredytowe informacji właściwemu dla nich systemowi gwarancji depozytów oraz przez systemy gwarancji depozytów i wyznaczone organy – EUNB, a także szablonów na potrzeby przekazywania tych informacji.

(43) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2014/49/UE.

(44) Aby oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią, które to oddziały nie są członkami systemu gwarancji depozytów ustanowionego w Unii, mogły przyłączyć się do unijnego systemu gwarancji depozytów, takim oddziałom należy dać wystarczająco dużo czasu na podjęcie niezbędnych działań w celu spełnienia tego wymogu.

(45) Zgodnie z dyrektywą 2014/49/UE państwa członkowskie mogą uznać instytucjonalny system ochrony za system gwarancji depozytów, jeżeli spełnia on kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest zgodny z przepisami dyrektywy 2014/49/UE. Aby uwzględnić szczególny model biznesowy takich instytucjonalnych systemów ochrony, w szczególności znaczenie środków zapobiegawczych leżących u podstaw ich mandatu, należy zapewnić państwom członkowskim możliwość dopuszczenia, by instytucjonalne systemy ochrony mogły

[42] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

dostosować się do nowych zabezpieczeń dotyczących stosowania środków zapobiegawczych w okresie 6 lat. Ten możliwie dłuższy termin na zapewnienie zgodności z wymogami uwzględnia harmonogram gromadzenia wyodrębnionych środków finansowych do celów instytucjonalnego systemu ochrony innych niż gwarantowanie depozytów stosownie do uzgodnień między Europejskim Bankiem Centralnym, właściwym organem krajowym i odpowiednimi instytucjonalnymi systemami ochrony.

(46) Aby systemy gwarancji depozytów i wyznaczone organy miały możliwość rozwoju zdolności operacyjnej niezbędnej do wykonania nowych przepisów dotyczących stosowania środków zapobiegawczych, należy odroczyć stosowanie tych nowych przepisów.

(47) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie jednakowej ochrony deponentów w Unii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na ryzyko, z jakim może wiązać się stosowanie zróżnicowanych podejść krajowych dla integralności jednolitego rynku, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii w drodze zmiany przepisów już ustanowionych na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

*Artykuł 1*

**Zmiany w dyrektywie 2014/49/UE**

W dyrektywa 2014/49/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1.Niniejsza dyrektywa określa przepisy i procedury dotyczące ustanawiania i funkcjonowania systemów gwarancji depozytów, zakresu ochrony i wypłaty depozytów oraz wykorzystania środków finansowych systemów gwarancji depozytów na potrzeby środków, których celem jest zapewnienie deponentom dostępu do ich depozytów.”;

b) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) instytucji kredytowych i oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią, należących do systemów, o których mowa w lit. a), b) lub c) niniejszego ustępu.”;

2) w art. 2 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 3 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3) »depozyt« oznacza należność wynikającą ze środków pozostawionych na rachunku lub z sytuacji tymczasowych w ramach normalnych operacji bankowych zwyczajowo przeprowadzanych przez instytucje kredytowe w toku prowadzonej przez nie działalności, którą to należność instytucja kredytowa jest zobowiązana wypłacić zgodnie z obowiązującymi przepisami i postanowieniami umownymi, w tym depozyt terminowy i depozyt oszczędnościowy, z wyłączeniem należności w przypadku gdy:”;

b) w pkt 13 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„13) »zobowiązanie do zapłaty« oznacza nieodwołalne, w pełni zabezpieczone zobowiązanie danej instytucji kredytowej do zapłaty na rzecz systemu gwarancji depozytów kwoty pieniężnej na wezwanie tego systemu gwarancji depozytów, pod warunkiem że zabezpieczenie:”;

c) dodaje się pkt 19–23 w brzmieniu:

„19) »organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 pkt 18 dyrektywy 2014/59/UE;

20) »depozyty ze środkami klientów« oznaczają środki pieniężne, które posiadacze rachunku będący instytucjami finansowymi zdefiniowanymi w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 deponują w toku prowadzonej działalności w instytucji kredytowej na rzecz swoich klientów;

21) »unijne ramy pomocy państwa« oznaczają ramy ustanowione postanowieniami art. 107, 108 i 109 TFUE oraz rozporządzenia i wszystkie akty Unii, w tym wytyczne, komunikaty i zawiadomienia, wydane lub przyjęte zgodnie z art. 108 ust. 4 lub art. 109 TFUE;

22) »pranie pieniędzy« oznacza pranie pieniędzy zdefiniowane w art. 2 pkt 1 [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final] *;

23) »finansowanie terroryzmu« oznacza finansowanie terroryzmu zdefiniowane w art. 2 pkt 2 [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final]. **”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Udziały w irlandzkich kasach budowlano-mieszkaniowych, oprócz tych, które zgodnie z ich naturą są uważane za kapitał w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b), uznaje się za depozyty.”;

---

* [Proszę wstawić pełne odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final].

** [Proszę wstawić pełne odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final].

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja kredytowa nie spełnia zobowiązań spoczywających na niej z racji członkostwa w systemie gwarancji depozytów, taki system gwarancji depozytów bezzwłocznie informował o tym organ właściwy dla tej instytucji kredytowej. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ, we współpracy z systemem gwarancji depozytów, korzystał z uprawnień nadzorczych określonych w dyrektywie 2013/36/UE i szybko wprowadzał wszelkie środki

konieczne do zapewnienia spełnienia zobowiązań przez daną instytucję kredytową, w tym w razie potrzeby poprzez nałożenie sankcji administracyjnych i zastosowanie innych środków administracyjnych zgodnie z przepisami prawa krajowego przyjętymi w uzupełnieniu wykonania przepisów tytułu VII rozdział 1 sekcja IV dyrektywy 2013/36/UE.”;

b) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Państwa członkowskie zapewniają, aby wobec instytucji kredytowej, która nie dokuje zapłaty składek, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 4, w terminie określonym przez system gwarancji depozytów, taki system gwarancji depozytów pobierał ustawowe odsetki od zaległej kwoty przez okres zwłoki.”;

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów informował wyznaczony organ, jeżeli środki, o których mowa w ust. 4 i 4a, nie skutkują spełnieniem zobowiązań przez instytucję kredytową. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczony organ oceniał, czy instytucja nadal spełnia warunki dalszego członkostwa w systemie gwarancji depozytów, i informował właściwy organ o wyniku tej oceny.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku, w którym właściwy organ postanawia cofnąć zezwolenie zgodnie z art. 18 dyrektywy 2013/36/UE, instytucja kredytowa przestała być członkiem systemu gwarancji depozytów. Państwa członkowskie zapewniają, aby depozyty przechowywane na dzień, w którym dana instytucja kredytowa przestaje być członkiem systemu gwarancji depozytów, nadal były gwarantowane przez ten system gwarancji depozytów.”;

d) uchyla się ust. 8;

e) dodaje się ust. 13 w brzmieniu:

„13. Do dnia ... [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę – 36 miesięcy po wejściu w życie] r. EUNB opracuje wytyczne dotyczące zakresu i treści testów warunków skrajnych, o których mowa w ust. 10, oraz związanych z nimi procedur.”;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Następujące depozyty są wyłączone z wypłaty z systemu gwarancji depozytów:”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) depozyty wynikające z transakcji, w związku z którymi doszło do skazania z powodu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;”;

(iii) uchyla się lit. e);

(iv) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) depozyty, których posiadacza nigdy nie zidentyfikowano zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) ... [proszę wstawić skrócone odesłanie do

wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final], w przypadku gdy depozyty te stały się niedostępne, chyba że posiadacz zażąda wypłaty i udowodni, że brak identyfikacji nie wynika z jego działania;";

(v) uchyla się lit. j);

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. i) państwa członkowskie mogą zadecydować, że depozyty indywidualnych systemów emerytalnych i pracowniczych systemów emerytalnych małych lub średnich przedsiębiorstw są objęte gwarancją do poziomu gwarancji określonego w art. 6 ust. 1.";

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W uzupełnieniu ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby następujące depozyty były chronione co najmniej do kwoty 500 000 EUR przez 6 miesięcy po uznaniu rachunku daną kwotą lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów:";

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) depozyty wynikające z transakcji dotyczących nieruchomości związanych z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi oraz depozyty przeznaczone na takie transakcje, pod warunkiem że takie transakcje są zawierane w krótkim terminie przez osobę fizyczną oraz pod warunkiem że taka osoba fizyczna może przedstawić dokumenty na potwierdzenie takiej transakcji;";

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby poziom gwarancji określony w ust. 2 uzupełniał poziom gwarancji określony w ust. 1.";

6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 5;

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów zwracał odsetki od depozytów, które zostały naliczone do dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dnia, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), ale którymi to odsetkami nie uznano lub nie obciążono rachunku do tego dnia. Poziom gwarancji określony w art. 6 ust. 1 lub, w okolicznościach, o których mowa w art. 6 ust. 2, poziom gwarancji określony w tym ustępie nie ulega przekroczeniu.";

7) dodaje się art. 7a w brzmieniu:

*„Artykuł 7a*

**Ciężar dowodu wskazującego na kwalifikowalność depozytu i uprawnienie do depozytu**

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 3, deponent lub, w stosownych przypadkach, posiadacz rachunku udowodnił, że dane depozyty spełniają warunki określone w art. 6 ust. 2 albo że przysługuje mu uprawnienie do danych depozytów w okolicznościach, o których mowa w art. 7 ust. 3.”;

8) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie zezwalają systemom gwarancji depozytów na stosowanie dłuższego okresu wypłaty depozytów, o których mowa w art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 3 i art. 8b, który to okres nie może przekraczać 20 dni roboczych od daty otrzymania przez te systemy gwarancji depozytów pełnej dokumentacji, której zażądały od deponenta w celu zbadania roszczeń i weryfikacji spełnienia warunków wypłaty.”;

b) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w drodze odstępstwa od ust. 9 – w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie miała miejsce żadna operacja związana z depozytem (rachunek jest nieaktywny), chyba że deponent posiada również depozyty na innym rachunku, który nie jest nieaktywny;”;

(ii) uchyla się lit. d);

c) uchyla się ust. 8;

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie miała miejsca żadna operacja związana z depozytem, systemy gwarancji depozytów mogły ustalić próg dotyczący kosztów administracyjnych, jakie poniosłyby te systemy gwarancji depozytów, dokonując takiej wypłaty. Systemy gwarancji depozytów nie są zobowiązane do podejmowania aktywnych działań w celu dokonywania wypłat na rzecz deponentów poniżej tego progu. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów dokonywały wypłat na rzecz deponentów poniżej tego progu na wniosek takich deponentów.”;

9) dodaje się art. 8a, 8b i 8c w brzmieniu:

*„Artykuł 8a*

**Wypłata depozytów o wartości przekraczającej 10 000 EUR**

Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, w której wypłacane kwoty przekraczają 10 000 EUR, systemy gwarancji depozytów wypłacały te kwoty na rzecz deponentów w drodze poleceń przelewu zdefiniowanych w art. 2 pkt 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE*.

*Artykuł 8b*

**Gwarantowanie depozytów ze środkami klientów**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby depozyty ze środkami klientów były objęte gwarancją systemu gwarancji depozytów, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) takie depozyty są deponowane w imieniu i na rzecz klientów, którzy kwalifikują się do ochrony zgodnie z art. 5 ust. 1;

b) takie depozyty są dokonywane w celu wyodrębnienia środków finansowych należących do klientów zgodnie z wymogami dotyczącymi zabezpieczeń określonymi w prawie Unii regulującym działalność podmiotów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d);

c) klienci, o których mowa w lit. a), zostali zidentyfikowani lub można ich zidentyfikować przed dniem, w którym właściwy organ administracyjny dokonuje ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub dniem, w którym organ sądowy wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby poziom gwarancji, o którym mowa w art. 6 ust. 1, miał zastosowanie do każdego z klientów spełniających warunki określone w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1, przy określaniu kwoty podlegającej wypłacie w odniesieniu do pojedynczego klienta, system gwarancji depozytów nie uwzględnia łącznej kwoty depozytów tego klienta w tej samej instytucji kredytowej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wypłacały gwarantowane depozyty albo posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów, albo bezpośrednio klientowi.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) szczegółów technicznych dotyczących identyfikacji klientów na potrzeby wypłaty zgodnie z art. 8;

b) kryteriów, na jakich podstawie wypłata ma być dokonywana na rzecz posiadacza rachunku na rzecz każdego z klientów albo bezpośrednio klientowi, oraz okoliczności, w jakich taka wypłata ma być dokonywana;

c) zasad mających na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłatę na rzecz tego samego beneficjenta.

Przy opracowywaniu wspomnianych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB bierze pod uwagę wszystkie następujące elementy:

a) specyfikę modelu biznesowego poszczególnych rodzajów instytucji finansowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d);

b) szczegółowe wymogi określone w mającym zastosowanie prawie Unii regulującym działalność instytucji finansowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d), w zakresie traktowania środków finansowych należących do klientów.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

*Artykuł 8c*

**Zawieszenie wypłat w przypadku obaw dotyczących prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczony organ informował system gwarancji depozytów w ciągu 24 godzin od momentu otrzymania przez ten organ informacji, o których mowa w art. 48 ust. 4 [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final], o wynikach zastosowania środków należytej staranności wobec klienta, o których mowa w art. 15 ust. 4 rozporządzenia (UE) ... [proszę wstawić skrócone odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – COM(2021) 420 final]. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, którymi wymieniają się wyznaczony organ i system gwarancji depozytów, ograniczały się do informacji bezwzględnie koniecznych do realizacji zadań i obowiązków systemu gwarancji depozytów wynikających z niniejszej dyrektywy, a taka wymiana informacji była prowadzona zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady**.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów zawieszały wypłatę, o której mowa w art. 8 ust. 1, jeżeli deponenta lub jakąkolwiek inną osobę, która ma prawo do kwoty złożonej na jego rachunku, oskarżono o przestępstwo, które ma związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, do czasu wydania wyroku przez sąd.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów zawieszały wypłatę, o której mowa w art. 8 ust. 1, na okres równy okresowi określonemu w art. 20 [proszę wstawić skrócone odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final], jeżeli zostaną poinformowane przez jednostkę analityki finansowej, o której mowa w art. 32 dyrektywy (UE) [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final], że jednostka ta zdecydowała o zawieszeniu transakcji lub o wstrzymaniu na nią zgody, lub też o zawieszeniu rachunku bankowego lub płatniczego zgodnie z art. 20 ust. 1 lub 2 dyrektywy (UE) [proszę wstawić odesłanie do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy uchylającej dyrektywę (UE) 2015/849 – COM(2021) 423 final].

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów nie ponosiły odpowiedzialności za żadne środki wprowadzone zgodnie z instrukcjami jednostki analityki finansowej. Systemy gwarancji depozytów wykorzystują

informacje otrzymane od jednostki analityki finansowej wyłącznie do celów niniejszej dyrektywy.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 214).

** Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77 z 27.3.1996, s. 20).";

10) art. 9 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla praw, które mogą przysługiwać systemom gwarancji depozytów na mocy prawa krajowego, systemom gwarancji depozytów dokonującym płatności z tytułu gwarancji w ramach systemów krajowych przysługuje, w ramach postępowania likwidacyjnego lub reorganizacyjnego, prawo do wstąpienia w prawa deponentów na kwotę równą płatnościom dokonanym przez nie na rzecz deponentów. Systemom gwarancji depozytów wnoszącym wkład w kontekście instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 37 ust. 3 lit. a) lub b) dyrektywy 2014/59/UE, lub w kontekście środków wprowadzonych zgodnie z art. 11 ust. 5 niniejszej dyrektywy przysługuje roszczenie wobec pozostałej części instytucji kredytowej z tytułu wszelkich strat poniesionych w wyniku wszelkich wkładów wniesionych na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie art. 109 dyrektywy 2014/59/UE lub na rzecz transferu dokonanego na podstawie art. 11 ust. 5 niniejszej dyrektywy w związku ze stratami, które w przeciwnym wypadku zostałyby poniesione przez deponentów. Roszczenie to ma taki sam stopień uprzywilejowania, jaki przysługuje depozytom na mocy przepisów prawa krajowego regulujących standardowe postępowanie upadłościowe.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby deponenci, których depozyty nie zostały wypłacone lub uznane przez system gwarancji depozytów w terminach określonych w art. 8 ust. 1 i 3, mogli dochodzić roszczeń o wypłatę ich depozytów przez okres 5 lat.";

11) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) po akapicie pierwszym dodaje się akapity w brzmieniu:

„Okresem odniesienia do celów obliczenia poziomu docelowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest okres między dniem 31 grudnia poprzedzającym datę, do której poziom docelowy ma zostać osiągnięty, a tą datą.

Przy ustalaniu, czy system gwarancji depozytów osiągnął poziom docelowy, państwa członkowskie biorą pod uwagę wyłącznie dostępne środki finansowe bezpośrednio wniesione przez członków danego systemu gwarancji depozytów lub od nich odzyskane, po odliczeniu opłat i należności administracyjnych. Takie dostępne środki finansowe obejmują przychody inwestycyjne, których źródłem są środki wniesione przez członków systemu gwarancji depozytów, ale nie obejmują wypłat, wobec których kwalifikujący się deponenci nie zgłosili roszczeń w toku

trwających wypłat, ani pożyczek między systemami gwarancji depozytów.”;

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli po pierwszym osiągnięciu poziomu docelowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, poziom dostępnych środków finansowych – po wypłacie środków z systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 2, 3 i 5 – spadnie poniżej dwóch trzecich poziomu docelowego, systemy gwarancji depozytów ustalają stałą składkę na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu 6 lat.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostępne środki finansowe, które system gwarancji depozytów uwzględnia do celów osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, mogą obejmować zobowiązania do zapłaty. Całkowity udział takich zobowiązań do zapłaty nie może przekraczać 30 % całkowitej kwoty dostępnych środków finansowych pozyskanych zgodnie z ust. 2.

EUNB wydaje wytyczne dotyczące zobowiązań do zapłaty, w których to wytycznych określa kryteria dopuszczalności tych zobowiązań.”;

c) uchyla się ust. 4;

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwo członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów, wyznaczone organy lub właściwe organy określiły strategię inwestycyjną dla dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów oraz aby ta strategia inwestycyjna była zgodna z zasadą dywersyfikacji i inwestycji w aktywa o niskim ryzyku.”;

e) dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów mogły lokować całość lub część swoich dostępnych środków finansowych w krajowym banku centralnym lub w Skarbie Państwa, pod warunkiem że takie dostępne środki finansowe są trzymane na odrębnym rachunku i są łatwo dostępne do wykorzystania przez system gwarancji depozytów zgodnie z art. 11 i 12.”;

f) uchyla się ust. 10;

g) dodaje się ust. 11, 12 i 13 w brzmieniu:

„11. Państwa członkowskie zapewniają, aby w kontekście środków, o których mowa w art. 11 ust. 1, 2, 3 i 5, systemy gwarancji depozytów mogły wykorzystywać środki finansowe pochodzące z alternatywnych mechanizmów finansowania, o których mowa w art. 10 ust. 9, innych niż finansowanie ze środków publicznych, zanim wykorzystają dostępne środki finansowe i zanim dokonają poboru składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 10 ust. 8. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały alternatywne mechanizmy finansowania ze środków publicznych jedynie w ostateczności.

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) metodyki obliczania dostępnych środków finansowych kwalifikujących się na poczet osiągniecia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, z uwzględnieniem rozgraniczenia dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów i kategorii dostępnych środków finansowych pochodzących z wniesionych środków;

b) szczegółów procesu stosowanego w celu osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, po wykorzystaniu przez system gwarancji depozytów dostępnych środków finansowych zgodnie z art. 11.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

13. Do dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. EUNB opracuje wytyczne mające pomóc systemom gwarancji depozytów w dywersyfikacji dostępnych środków finansowych oraz wskazujące możliwości dokonywania przez systemy gwarancji depozytów inwestycji w aktywa o niskim ryzyku z wykorzystaniem ich dostępnych środków finansowych.”;

12) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 11*

**Wykorzystanie środków finansowych**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe, o których mowa w art. 10, głównie do dokonywania wypłat na rzecz deponentów zgodnie z art. 8 bez uszczerbku dla możliwości wykorzystania dodatkowych środków finansowych zgromadzonych przez systemy gwarancji depozytów na potrzeby realizacji zadań innych niż ochrona deponentów na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe do finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych zgodnie z art. 109 dyrektywy 2014/59/UE. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalały kwotę wkładu systemu gwarancji depozytów w finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych po przeprowadzeniu przez te organy konsultacji z danym systemem gwarancji depozytów w sprawie wyników testu najniższego kosztu, o którym mowa w art. 11e niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić systemom gwarancji depozytów na wykorzystanie dostępnych środków finansowych na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11a, na rzecz instytucji kredytowej, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) nie zachodzą żadne z okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 4 dyrektywy 2014/59/UE;

b) system gwarancji depozytów potwierdził, że koszt środka nie przekracza kosztu wypłaty na rzecz deponentów, jak obliczono zgodnie z art. 11e;

c) wszystkie warunki określone w art. 11a i 11b są spełnione.

4. Jeżeli dostępne środki finansowe są wykorzystywane na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11a, instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów natychmiast zapewniają temu systemowi środki wykorzystywane na potrzeby takich środków zapobiegawczych, w razie potrzeby w formie składek nadzwyczajnych, jeżeli spełniona jest którakolwiek z następujących przesłanek:

a) pojawia się konieczność dokonania wypłat na rzecz deponentów, a dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów wynoszą mniej niż dwie trzecie poziomu docelowego;

b) dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów spadły poniżej 25 % poziomu docelowego.

5. Jeżeli instytucja kredytowa zostaje zlikwidowana zgodnie z art. 32b dyrektywy 2014/59/UE w celu opuszczenia rynku lub zakończenia prowadzonej działalności bankowej, państwa członkowskie mogą zezwolić systemom gwarancji depozytów na wykorzystanie dostępnych środków finansowych na potrzeby środków alternatywnych, aby zapewnić dostęp deponentów do ich depozytów, w tym transfer aktywów i pasywów oraz transfer portfela depozytów, pod warunkiem że system gwarancji depozytów potwierdzi, iż koszt takiego środka nie przekracza kosztu wypłat na rzecz deponentów, jak obliczono zgodnie z art. 11e niniejszej dyrektywy, oraz pod warunkiem że wszystkie warunki określone w art. 11d niniejszej dyrektywy są spełnione.”;

13) dodaje się art. 11a–11e w brzmieniu:

*„Artykuł 11a*

**Środki zapobiegawcze**

1. Jeżeli państwa członkowskie dopuszczają wykorzystanie środków systemu gwarancji depozytów na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11 ust. 3, państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11 ust. 3, pod warunkiem że wszystkie następujące warunki są spełnione:

a) do wniosku instytucji kredytowej o finansowanie takich środków zapobiegawczych załączono oświadczenie zawierające wykaz środków, o którym to oświadczeniu mowa w art. 11b;

b) instytucja kredytowa skonsultowała się z właściwym organem w sprawie środków przewidzianych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 11b;

c) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków zapobiegawczych wiąże się z nałożeniem na instytucję kredytową objętą wsparciem warunków, które przewidują co najmniej ściślejsze monitorowanie ryzyka związanego z daną instytucją kredytową oraz większe prawa w zakresie weryfikacji przysługujące systemowi gwarancji depozytów;

d) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków zapobiegawczych jest uzależnione od zobowiązania się instytucji kredytowej do zapewnienia dostępu do gwarantowanych depozytów;

e) instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów są w stanie uiścić składki nadzwyczajne zgodnie z art. 11 ust. 4;

f) instytucja kredytowa wywiązuje się z zobowiązań nałożonych na nią niniejszą dyrektywą i w pełni zwróciła koszty wszelkich wcześniejszych środków zapobiegawczych.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów dysponowały systemami monitorowania i procedurami decyzyjnymi, które są odpowiednie do tego, aby umożliwić wybór i wdrażanie środków zapobiegawczych oraz monitorowanie związanego z tym ryzyka.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów mogły wdrożyć środki zapobiegawcze jedynie wówczas, gdy wyznaczony organ potwierdzi, że wszystkie warunki określone w ust. 1 zostały spełnione. Wyznaczony organ powiadamia właściwy organ i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów, który wykorzystuje swoje dostępne środki finansowe na potrzeby środków wsparcia kapitałowego, przeniósł posiadane przez siebie akcje lub inne instrumenty kapitałowe instytucji kredytowej objętej wsparciem do sektora prywatnego tak szybko, jak pozwolą na to warunki rynkowe i finansowe.

*Artykuł 11b*

**Oświadczenie towarzyszące środkom zapobiegawczym**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe, które zwracają się do systemu gwarancji depozytów z wnioskiem o finansowanie środków zapobiegawczych zgodnie z art. 11 ust. 3, przedstawiły właściwemu organowi do konsultacji oświadczenie zawierające wykaz środków, które te instytucje kredytowe zobowiązują się wprowadzić w celu zapewnienia lub przywrócenia zgodności z wymogami nadzorczymi mającymi zastosowanie do danej instytucji kredytowej, a określonymi w dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013.

2. W oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się działania mające na celu ograniczenie ryzyka pogorszenia się kondycji finansowej oraz zwiększenie poziomu płynności i kapitału danej instytucji kredytowej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku środka wsparcia kapitałowego w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, wskazano wszystkie środki służące pozyskaniu kapitału, które można wdrożyć, w tym zabezpieczenia zapobiegające wypływowi środków finansowych, prospektywną ocenę adekwatności kapitałowej oraz określenie nadal istniejącego niedoboru kapitału, który system gwarancji depozytów musi pokryć.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku środka wsparcia płynności w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, przedstawiono wyraźnie określony harmonogram spłaty przez instytucję kredytową wszelkich środków finansowych otrzymanych w ramach środków zapobiegawczych.

5. W stosownych przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby środki przewidziane w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, były zgodne z planem ochrony kapitału, o którym mowa w art. 142 dyrektywy 2013/36/UE.

6. W przypadku gdy zastosowanie mają unijne ramy pomocy państwa, państwa członkowskie zapewniają, aby środki przewidziane w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, były zgodne z planem restrukturyzacji, który instytucja kredytowa musi przedłożyć Komisji zgodnie z tymi ramami.

*Artykuł 11c*

**Plan działań naprawczych**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy instytucja kredytowa nie wywiąże się z zobowiązań określonych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 11b ust. 1, lub nie spłaci kwoty wniesionej w ramach środków zapobiegawczych w terminie wymagalności, system gwarancji depozytów niezwłocznie informował o tym właściwy organ.

2. W sytuacji, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ zwracał się do instytucji kredytowej o przedłożenie planu działań naprawczych opisującego kroki, jakie instytucja kredytowa podejmie w celu zapewnienia lub przywrócenia zgodności z wymogami nadzorczymi, zapewnienia swojej długoterminowej rentowności oraz spłaty należnej kwoty wniesionej przez system gwarancji depozytów na rzecz środka zapobiegawczego, a także związane z tym ramy czasowe.

3. Jeżeli właściwy organ nie jest przekonany, że plan działań naprawczych jest wiarygodny lub wykonalny, system gwarancji depozytów nie stosuje wobec tej instytucji kredytowej żadnych dalszych środków zapobiegawczych.

4. Do dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 42 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. EUNB wyda wytyczne określające elementy oświadczenia towarzyszącego środkom zapobiegawczym, o którym to oświadczeniu mowa w art. 11b ust. 1, oraz elementy planu działań naprawczych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

*Artykuł 11d*

**Przejrzystość procesu organizacji oferty sprzedaży w ramach środków alternatywnych**

1. Jeżeli państwa członkowskie zezwalają na wykorzystanie środków systemu gwarancji depozytów na potrzeby środków alternatywnych, o których mowa w art. 11 ust. 5, zapewniają one, aby w przypadku finansowania takich środków przez systemy gwarancji depozytów instytucje kredytowe oferowały do sprzedaży aktywa, prawa i zobowiązania, które te instytucje kredytowe zamierzają przenieść, lub zlecały zorganizowanie oferty sprzedaży tych aktów, praw i zobowiązań. Bez uszczerbku dla unijnych ram pomocy państwa taka oferta musi spełniać wszystkie poniższe wymogi:

a) oferta jest otwarta i przejrzysta oraz nie przedstawia w sposób błędny aktywów, praw i zobowiązań, które mają zostać przeniesione;

b) oferta nie faworyzuje ani nie dyskryminuje potencjalnych nabywców i nie przyznaje żadnych korzyści potencjalnemu nabywcy;

c) oferta jest wolna od konfliktów interesów;

d) oferta uwzględnia potrzebę wdrożenia szybkiego rozwiązania, biorąc pod uwagę termin określony w art. 3 ust. 2 akapit drugi w odniesieniu do ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a);

e) oferta ma na celu osiągnięcie jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny sprzedaży danych aktywów, praw i zobowiązań.

*Artykuł 11e*

**Test najniższego kosztu**

1. Rozważając wykorzystanie środków systemu gwarancji depozytów na potrzeby środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 lub 5, państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów dokonywały porównania następujących elementów:

a) szacunkowego kosztu finansowania przez system gwarancji depozytów środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 lub 5;

b) szacunkowego kosztu wypłat na rzecz deponentów zgodnie z art. 8 ust. 1.

2. Do porównania, o którym mowa w ust. 1, zastosowanie mają poniższe warunki:

a) w celu oszacowania kosztów, o których mowa w ust. 1 lit. a), system gwarancji depozytów uwzględnia oczekiwane zyski, wydatki operacyjne oraz potencjalne straty związane z danym środkiem;

b) w przypadku środków, o których mowa w art. 11 ust. 2 i 5, system gwarancji depozytów opiera swoje oszacowanie kosztów wypłat na rzecz deponentów, o których mowa w ust. 1 lit. b), na wycenie aktywów i zobowiązań instytucji kredytowej, o której to wycenie mowa w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, oraz na oszacowaniu, o którym mowa w art. 36 ust. 8 tej dyrektywy;

c) w przypadku środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 i 5, przy szacowaniu kosztów wypłat na rzecz deponentów, o których mowa w ust. 1 lit. b), system gwarancji depozytów uwzględnia oczekiwany wskaźnik odzyskanych należności, koszt uzupełnienia środków systemu gwarancji depozytów, który ma zostać poniesiony przez instytucje kredytowe będące członkami systemu gwarancji depozytów, oraz potencjalny dodatkowy koszt finansowania systemu gwarancji depozytów;

d) w przypadku środków, o których mowa w art. 11 ust. 3, przy szacowaniu kosztów wypłat na rzecz deponentów system gwarancji depozytów mnoży szacowany wskaźnik odzyskanych należności obliczony zgodnie z metodą, o której mowa w ust. 5 lit. b), przez 85 %.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby kwota wykorzystana na finansowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych, o której mowa w art. 11 ust. 2, na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11 ust. 3, lub na potrzeby środków alternatywnych, o których mowa w art. 11 ust. 5, nie przekraczała kwoty depozytów gwarantowanych w instytucji kredytowej.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazywały systemowi gwarancji depozytów wszystkie informacje niezbędne do celów porównania, o którym mowa w ust. 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazywał systemowi gwarancji depozytów szacunkowy koszt wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji kredytowej, o którym mowa w art. 11 ust. 2.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) metodyki obliczania szacunkowego kosztu, o którym mowa w ust. 1 lit. a), która uwzględnia szczególne cechy danego środka;

b) metodyki obliczania szacunkowego kosztu wypłat na rzecz deponentów, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w tym szacunkowego wskaźnika odzyskanych należności, o którym mowa w ust. 2 lit. c);

c) sposobu uwzględnienia w metodykach, o których mowa w lit. a), b) i c), w stosownych przypadkach, zmiany wartości pieniądza w związku z potencjalnymi zyskami naliczonymi w czasie.

Przy obliczaniu szacunkowego kosztu wypłat na rzecz deponentów, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w przypadku środków zapobiegawczych, w metodyce, o której mowa w lit. b), uwzględnia się znaczenie środków zapobiegawczych dla ustawowego lub umownego mandatu systemu gwarancji depozytów, w tym instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c).

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

14) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów obejmowały ochroną deponentów w oddziałach, które instytucje kredytowe będące ich członkami utworzyły w innych państwach członkowskich, oraz deponentów znajdujących się w państwach członkowskich, w których instytucje kredytowe będące ich członkami korzystają ze swobody świadczenia usług, o której mowa w tytule V rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia mógł podjąć decyzję o dokonaniu wypłaty na rzecz deponentów bezpośrednio w oddziałach, w przypadku gdy zachodzą wszystkie poniższe przesłanki:

(i) obciążenie administracyjne i koszt takiej wypłaty są niższe niż w przypadku wypłaty przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego;

(ii) system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia zapewnia, aby deponenci nie znaleźli się w gorszej sytuacji niż wówczas, gdyby wypłaty dokonano zgodnie z akapitem pierwszym.”;

c) dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego mógł, na podstawie porozumienia z systemem gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia, działać jako punkt kontaktowy dla deponentów w instytucjach kredytowych korzystających ze swobody świadczenia usług, o której mowa w tytule V rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE, oraz aby otrzymywał rekompensatę za poniesione koszty.

2b. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 2a, państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów danego państwa członkowskiego pochodzenia i system gwarancji depozytów danego przyjmującego państwa członkowskiego zawarły porozumienie w sprawie warunków wypłaty, w tym w sprawie rekompensaty za wszelkie poniesione koszty, punktu kontaktowego dla deponentów, harmonogramu i metody płatności.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy instytucja kredytowa przestaje być członkiem jednego systemu gwarancji depozytów i przyłącza się do systemu gwarancji depozytów innego państwa członkowskiego lub gdy część działalności instytucji kredytowej zostaje przeniesiona do systemu gwarancji depozytów innego państwa członkowskiego, pierwotny system gwarancji depozytów przekazywał przyjmującemu systemowi gwarancji depozytów składki należne za okres ostatnich 12 miesięcy poprzedzających zmianę członkostwa w systemie gwarancji depozytów, z wyjątkiem składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 10 ust. 8.”;

e) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do celów ust. 3 państwa członkowskie zapewniają, aby pierwotny system gwarancji depozytów przekazał kwotę, o której mowa w tym ustępie, w terminie 1 miesiąca od zmiany członkostwa w systemie gwarancji depozytów.”;

f) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. EUNB wydaje wytyczne przedstawiające sposób rozumienia przez EUNB odpowiednich ról systemów gwarancji depozytów w państwie pochodzenia i w państwie przyjmującym, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, oraz zawierające wykaz okoliczności, w jakich system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia powinien mieć możliwość decydowania o dokonaniu zwrotu na rzecz deponentów w oddziałach w innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 2 akapit trzeci, oraz warunków, na jakich może to nastąpić.”;

15) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 15*

**Oddziały instytucji kredytowych, które mają siedzibę w państwach trzecich**

Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały instytucji kredytowych, których siedziba znajduje się poza Unią, przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów na ich terytorium, zanim zezwolą takim oddziałom na przyjmowanie kwalifikujących się depozytów w tych państwach członkowskich.”;

16) dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„*Artykuł 15a*

**Instytucje kredytowe będące członkami, które mają oddziały w państwach trzecich**

Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów nie obejmowały ochroną deponentów w oddziałach utworzonych w państwach trzecich

przez instytucje kredytowe będące ich członkami, z wyjątkiem sytuacji, gdy – pod warunkiem zatwierdzenia przez wyznaczony organ – te systemy gwarancji depozytów pobierają odpowiednie składki od danych instytucji kredytowych.”;

17) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe przekazywały obecnym i przyszłym deponentom informacje, których deponenci ci potrzebują do zidentyfikowania systemów gwarancji depozytów w Unii, do których należą dana instytucja kredytowa i jej oddziały. Instytucje kredytowe przekazują te informacje w formie arkusza informacyjnego przygotowanego w formacie umożliwiającym ekstrakcję danych w rozumieniu art. 2 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) XX/XXXX [rozporządzenie w sprawie ESAP]***.

---

*** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) XX/XXX z dnia [dd mm rrrr] r. ustanawiające europejski pojedynczy punkt dostępu zapewniający scentralizowany dostęp do publicznie dostępnych informacji mających znaczenie dla usług finansowych, rynków kapitałowych i zrównoważonego rozwoju.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie zapewniają, aby arkusz informacyjny, o którym mowa w ust. 1, zawierał wszystkie poniższe elementy:

(i) podstawowe informacje o ochronie depozytów;

(ii) dane kontaktowe instytucji kredytowej jako pierwszego punktu kontaktowego, w którym można uzyskać informacje na temat treści arkusza informacyjnego;

(iii) poziom gwarancji depozytów, o którym mowa w art. 6 ust. 1 i 2, w EUR lub, w stosownych przypadkach, w innej walucie;

(iv) mające zastosowanie wyłączenia spod ochrony systemu gwarancji depozytów;

(v) limit ochrony w odniesieniu do wspólnych rachunków;

(vi) okres wypłaty w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej;

(vii) walutę wypłaty;

(viii) dane identyfikacyjne systemu gwarancji depozytów odpowiedzialnego za ochronę depozytu, w tym odniesienie do jego strony internetowej.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe przekazywały arkusz informacyjny, o którym mowa w ust. 1, przed zawarciem umowy o przyjęcie depozytu, a następnie co roku. Deponenci potwierdzają otrzymanie tego arkusza informacyjnego.”;

d) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe potwierdzały na wyciągach z rachunków swoich deponentów, że depozyty są kwalifikującymi się depozytami, w tym umieszczały odniesienie do arkusza informacyjnego, o którym mowa w ust. 1.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe udostępniały informacje, o których mowa w ust. 1, w języku uzgodnionym przez deponenta i instytucję kredytową w momencie otwarcia rachunku lub w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym oddział ma siedzibę.”;

f) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku połączenia instytucji kredytowych, przekształcenia jednostek zależnych instytucji kredytowej w oddziały lub podobnych operacji instytucje kredytowe informowały o tym fakcie swoich deponentów przynajmniej na miesiąc przed dniem, w którym dana operacja wywołuje skutek prawny, chyba że właściwy organ dopuszcza krótszy termin z uwagi na tajemnicę handlową lub stabilność finansową. W powiadomieniu tym wyjaśnia się wpływ operacji na ochronę deponentów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy operacje, o których mowa w akapicie pierwszym, będą miały wpływ na zmniejszenie ochrony depozytów deponentów posiadających depozyty w tych instytucjach kredytowych, dane instytucje kredytowe powiadamiały tych deponentów o możliwości wycofania lub przeniesienia do innej instytucji kredytowej ich kwalifikujących się depozytów, w tym wszystkich naliczonych odsetek i uzyskanych korzyści, bez ponoszenia żadnych kar, do wysokości kwoty równej uszczupleniu gwarancji depozytów w terminie 3 miesięcy od powiadomienia, o którym mowa w akapicie pierwszym.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe, które przestają być członkami systemu gwarancji depozytów, powiadamiały o tym fakcie swoich deponentów co najmniej 1 miesiąc przed dniem, w którym przestaną być członkami.”;

g) dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów i zainteresowane instytucje kredytowe informowały deponentów, w tym poprzez publikację na swoich stronach internetowych, o fakcie, że właściwy organ administracyjny dokonał ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub że organ sądowy wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).”;

h) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy deponent korzysta z bankowości internetowej, instytucje kredytowe przekazywały swoim deponentom informacje, które muszą im przekazać na mocy niniejszej dyrektywy, za pomocą środków łączności elektronicznej, chyba że deponent wystąpi o otrzymywanie tych informacji w formie papierowej.”;

i) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

a) treści i formatu arkusza informacyjnego, o którym mowa w ust. 1a;

b) procedury, której należy przestrzegać przy przekazywaniu deponentom informacji przez wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów lub instytucje kredytowe w sytuacjach, o których mowa w art. 8b i 8c oraz w ust. 6, 7 i 7a niniejszego artykułu, oraz treści tych informacji.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

18) dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„*Artykuł 16a*

**Wymiana informacji między instytucjami kredytowymi a systemami gwarancji depozytów oraz sprawozdawczość organów**

1. Państwa członkowskie zapewniają systemom gwarancji depozytów prawo do uzyskania, w dowolnym momencie i na żądanie, od należących do nich instytucji kredytowych wszystkich informacji niezbędnych do przygotowania wypłaty na rzecz deponentów, zgodnie z wymogiem identyfikacji określonym w art. 5 ust. 4, w tym informacji do celów art. 8 ust. 5 oraz art. 8b i 8c.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe, na wniosek systemu gwarancji depozytów, przekazywały systemowi gwarancji depozytów, którego są członkiem, informacje na temat:

a) deponentów w oddziałach tych instytucji kredytowych;

b) deponentów będących odbiorcami usług świadczonych przez instytucje będące członami na podstawie swobody świadczenia usług.

W informacjach, o których mowa w lit. a) i b), wskazuje się państwa członkowskie, w których znajdują się te oddziały lub ci deponenci.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 marca każdego roku systemy gwarancji depozytów informowały EUNB o kwocie gwarantowanych depozytów w danym państwie członkowskim na dzień 31 grudnia roku poprzedniego. W tym samym terminie systemy gwarancji depozytów informują EUNB również o kwocie swoich dostępnych środków finansowych, w tym o udziale pożyczonych środków, zobowiązaniach do zapłaty oraz harmonogramie osiągnięcia poziomu docelowego w przypadku wykorzystania środków systemu gwarancji depozytów.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by wyznaczone organy bez zbędnej zwłoki powiadamiały EUNB o wszystkich poniższych okolicznościach:

a) stwierdzenie istnienia depozytów niedostępnych na podstawie okoliczności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8;

b) wskazanie, czy zastosowano którykolwiek ze środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 i 5, oraz kwota środków pieniężnych wykorzystanych zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 2, 3 i 5, a także, w stosownych przypadkach,

kwota odzyskanych środków pieniężnych, wynikający z tego koszt dla systemu gwarancji depozytów oraz czas trwania procesu odzyskiwania, gdy informacje te staną się dostępne;

c) dostępność i wykorzystanie alternatywnych mechanizmów finansowania, o których mowa w art. 10 ust. 3;

d) wszelkie systemy gwarancji depozytów, które przestały działać, lub utworzenie nowego systemu gwarancji depozytów, w tym w wyniku połączenia lub rozpoczęcia przez system gwarancji depozytów działalności transgranicznej.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera podsumowanie opisujące wszystkie poniższe elementy:

a) początkową sytuację instytucji kredytowej;

b) środki, na których potrzeby wykorzystano środki systemu gwarancji depozytów;

c) przewidywaną kwotę wykorzystanych dostępnych środków finansowych.

5. EUNB bez zbędnej zwłoki publikuje informacje otrzymane zgodnie z ust. 2 i 3 oraz podsumowanie, o którym mowa w ust. 4.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych będących członkami systemów gwarancji depozytów przekazywały temu systemowi gwarancji depozytów, na jego wniosek, podsumowanie kluczowych elementów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 10 ust. 7 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE, pod warunkiem że takie informacje są niezbędne systemowi gwarancji depozytów i wyznaczonym organom do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 i 5 oraz w art. 11e.

7. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedur, których należy przestrzegać przy przekazywaniu informacji, o których mowa w ust. 1–4, szablonów służących do przekazywania tych informacji oraz w celu doprecyzowania treści tych informacji, z uwzględnieniem rodzajów deponentów.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

19) uchyla się załącznik I.

*Artykuł 2*

**Przepisy przejściowe**

1. Państwa członkowskie zapewniają, by oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią, które to oddziały przyjmują kwalifikujące się depozyty w państwie członkowskim w dniu ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = data wejścia w życie] r. i które nie są członkami systemu gwarancji depozytów w tym dniu, przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów funkcjonującego na ich terytorium do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 3 miesiące od daty wejścia w życie] r. Art. 1 pkt 15 nie ma zastosowania do tych oddziałów do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 3 miesiące po wejściu w życie] r.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, zmienionego niniejszą dyrektywą, oraz art. 11a, 11b, 11c i 11e w odniesieniu do środków zapobiegawczych do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 72 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjonalnemu systemowi ochrony, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c), na przestrzeganie przepisów krajowych wdrażających art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE w brzmieniu obowiązującym w dniu [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

*Artykuł 3*

**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

   Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ... [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. Państwa członkowskie stosują jednak przepisy niezbędne do wykonania art. 11 ust. 3, zmienionego niniejszą dyrektywą, oraz art. 11a, 11b, 11c i 11e w odniesieniu do środków zapobiegawczych od dnia … [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę = 48 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 4*

**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 5*

**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia r.

| | |
|---|---|
| *W imieniu Parlamentu Europejskiego* | *W imieniu Rady* |
| *Przewodnicząca* | *Przewodniczący* |